

סדרת ליל השטן

עם רדת הלילה

פנלופה דאגלס

פנלופה דאגלס

עם רדת הלילה

ספר רביעי בסדרת ליל השמן

מאנגלית: נעמה חורן

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

אהבות מוציאות לאור בישראל.

התגעגעת...? אני כאן!

פנלופה דאגלס
עם רדת הלילה
ספר רביעי בסדרת ליל השטן

Penelope Douglas
NIGHTFALL
Devil's Night #4

NIGHTFALL by Penelope Douglas
Copyright © 2020 by Penelope Douglas
Hebrew Language Copyright © 2024 Ahavot 2018

עורכת: ענבל כהן-זיליאני
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2024 | 2024 בישראל

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב ISBN 978-965-7831-021

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

טריגרים

הספר הזה עוסק בנושאים קשים רגשית, בין אם על הנייר או רק בין השורות, ביניהם התעללות, מערכת יחסים רעילה, תקיפה, סקס מפורש.

פלייליסט

Stream the Nightfall playlist here (<http://open.spotify.com/user/pendouglas>)
(<https://open.spotify.com/user/pendouglas>)

- "99 Problems" by jay-z (not available on Spotify)
- "#1 Crush" by Garbage
- "A Little Wicked" by Valerie Broussard
- "Apologize" by Timbaland, One Republic
- "Army of Me" by Björk
- "Believer" by Imagine Dragons
- "Blue Monday" by Flunk
- "Down with the Sickness" by Disturbed
- "Everybody Wants to Rule the World" by Lorde
- "Fire Up the Night" by New Medicine
- "Hash Pipe" by Weezer
- "Highly Suspicious" by My Morning Jacket
- "History of Violence" by Theory of a Deadman
- "If You Wanna Be Happy" by Jimmy Soul
- "In Your Room" by Depeche Mode
- "Intergalactic" by Beastie Boys
- "Light Up the Sky" by Thousand Foot Krutch
- "Man or a Monster (feat. Zayde Wolf)" by Sam Tinnesz
- "Mr. Doctor Man" by Palaye Royale
- "Mr. Sandman" by SYML
- "Old thicket Booth" by Derek Fiechter and Brandon Fiechter
- "Party Up" by DMX
- "Pumped Up Kicks" by 3TEETH
- "Rx (Medicate)" by Theory of a Deadman
- "Satisfied" by Aranda
- "Sa-Boon" by The Crew Cuts
- "Teenage Witch" by Suzi Wu
- "Devil Inside" by INXS
- "Touch Myself" by Genitorturers
- "White Flag" by Bishop Briggs
- "Yellow Flicker Beat" by Lorde
- "You're ALL I've got Tonight" by The Cars

לז. קינג

הערת המחברת

עם רדת הלילה הוא הרומן האחרון בסדרת ליל השטן. כל הספרים קשורים זה לזה ומומלץ לקרוא את החלקים הקודמים לפני שמתחילים את הספר הזה. אם אתם בוחרים לדלג על מושחת, מחבוא מתג השמדה ואספה, אנא קחו בחשבון שאולי יהיו חלקים בעלילה שיחסרו לכם, כמו גם מרכיבים חשובים של סיפור הרקע. כל ארבעת הרומנים הקודמים זמינים לדכישה

קריאה מהנה!

Xx

פן.

”עליך להצטער עליה. היא אחת מאותם אלו שרוצים להתבגר.
ובסופו של דבר היא אכן התבגרה, ומרצונה החופשי יום מוקדם
יותר משאר הבנות.”

ג' מ' ברי, פיטר פן

פרק 1

אניורי

עכשיו

הקול היה עמום, אבל שמעתי אותו.
מים. כאילו עמדתי מאחורי מפל, במעמקי מערה.
מה זה היה, לעזאזל?
מצמצתי בעיניי, מתעוררת מהשינה העמוקה ביותר אני חושבת,
שאי פעם הייתה לי. אלוהים הייתי כל כך עייפה.
ראשי נח על כרית רכה מאוד, וזרועי נעה על כיסוי מיטה צונן,
לבן ומהודר להפליא.
טפחתי על פניי, והרגשתי שמשקפיי אינם. הבטתי סביבי,
והתמלאתי בלבול כשהבנתי שאני שוכבת בנינוחות באמצע מיטה
ענקית, כשגופי ממלא אותה כמו סוכריית M&M אחת בחפיסה.
זאת לא הייתה המיטה שלי.
הבטתי סביב בחדר השינה המפואר – לבן, זהב, קריסטל, ומראות
בכל מקום, מפואר בעושרו כפי שלא ראיתי מעולם – פחד פתאומי
השתלט עליי והקשה עליי לנשום.
זה לא החדר שלי. אני חולמת?
הזדקפתי במיטה, ראשי כאב וכל שרירי גופי היו מכווצים כאילו
ישנתי שבוע.
השפלתי את מבטי, והבחנתי במשקפיים מקופלים שהיו מונחים
על שידת הלילה. לקחתי אותם והרכבתי אותם, והתחלתי לסרוק את
גופי תחילה. שכבתי על המיטה, לבושה עדיין בכל בגדיי, מכנסי
הסקיני השחורים שלי והחולצה הלבנה שלבשתי הבוקר.
אם היום הוא עדיין אותו היום, בכלל.
נעליי נעלמו, אבל מתוך אינסטינקט הצצתי מעבר לדופן המיטה
וראיתי את הסניקרס שלי מונחות שם, ממוקמות באופן מושלם, על
שטיח לבן יוקרתי, רקום זהב.

זיעה קרה הציפה אותי כשהסתכלתי סביב בחדר השינה הבלתי מוכר, וניסיתי להבין מה לעזאזל מתרחש. איפה אני? ירדתי מן המיטה, ורגליי רעדו כשנעמדתי. הייתי במשרד. הכנתי את השרטוטים למוזיאון דוויט. ביירון ואליס הזמינו לעצמם משלוח לארוחת הצוהריים, ואני יצאתי לאכול בחוץ, ו – צבטתי את גשר אפי וראשי הלם – ואז...

אוף, אני לא יודעת. מה קרה?
לפתע הבחנתי בדלת לפניי, אפילו לא טרחתה להביט בשאר חלקי החדר או לראות לאן מובילות שתי הדלתות האחרות. אחזתי בנעליי וכשלתי אל עבר מה שהייתה, כך ניחשתי, הדרך החוצה. כשיצאתי אל המסדרון, רצפת השיש הקרירה ניחמה את כפות רגליי היחפות. אבל בתוך ראשי עדיין ערכתני רשימה. לא שתיתי.

לא ראיתי מישהו לא מוכר.
לא קיבלתי שיחות טלפון מוזרות או חבילות. לא...
ניסיתי לבלוע, עד שלבסוף הצלחתי לאגור בפי מספיק רוק. אלוהים הייתי צמאה, ו – חשתי דקירה בכטן – וגם רעבה. כמה זמן הייתי מחוסרת הכרה?

"יש כאן מישהו?" קראתי בשקט ומייד התחרטתי על כך.
לא הייתי כאן מרצוני, אלא אם כן חטפתי מפרצת או פיתחתי אמנזיה.

אבל אם כלאו אותי כאן, דלת החדר הייתה צריכה להיות נעולה, לא? מרה דקרה בגרוני, וכל סצנה מסרט אימה שראיתי אי פעם עלתה בראשי.

בבקשה, רק לא קניבלים. בבקשה, רק לא קניבלים.
"היי," אמר קול שקט ומהוסס.
עקבתי אחרי הקול, הבטתי לאורך המסדרון, מעבר למעקה, אל צידה השני של הקומה השנייה, שבו היה מסדרון נוסף מלא בחדרים. דמות הציצה במסדרון החשוך, ופסעה לאט אל המישורת.
"מי זה?" התקדמתי מעט קדימה, ומצמצתי כדי לסלק את השינה שעדיין הכבידה על עיניי. גבר, חשבתני. חולצת כפתורים, שיער קצר. "טיילור," הוא אמר לבסוף. "טיילור דינסקו."

זליקקתי את שפתיי ושוב בלעתי רוק. הייתי חייבת למצוא קצת מים.

"למה אני לא נעול בחדר שלי?" הוא שאל אותי כשיצא מתוך האפלה ונכנס אל אורו החיזור של הירח שזרם מבעד לחלונות. הוא הטה את ראשו, שעררו היה פרוע וקצה חולצתו המקומטת בצבץ ממכנסיו. "אסור לנו להסתובב ליד הנשים," הוא אמר ונשמע מבולבל כמוני. "את עם הרופא? הוא כאן?" על מה הוא מדבר, לעזאזל? אסור לנו להסתובב ליד הנשים. שמעתי נכון?

הוא נשמע קצת מעורפל, כאילו היה מסומם או כלוא בתא בחמש-עשרה השנים האחרונות.

"איפה אני?" דרשתי לדעת.

הוא פסע צעד לכיווני, ואני צעדתי צעד לאחור, דשדשתי בניסיון לנעול את נעליי ודילגתי על רגל אחת.

הוא עצם את עיניו, שאף והתקדם מעט יותר. "אלוהים," הוא התיישב. "עבר זמן מאז הרחתי את זה." מה הוא הריח?

עיניו נפקחו, והבחנתי שהן כחולות וחודרות, ומהממות אפילו יותר מתחת לשיער המהגוני שלו.

"מי אתה? איפה אני?" נבחתי.

לא הכרתי את הבחור הזה.

הוא נע לעברי, כמעט חייתי בתנועותיו, ובעיניו היה עכשיו מבט של טורף, שגרם לשיער על זרועותיי לסמור.

לפתע הוא נראה דרוך. פאק.

חיפשתי סביבי בעיניי נשק כלשהו.

"המיקום משתנה," הוא אמר, ואני פסעתי צעד לאחור עם כל צעד שהוא פסע לכיווני. "השם נותר כשהיה. בלקצ'רין'."

"מה זה?" שאלתי. "איפה אנחנו? אני עדיין בסן פרנסיסקו?"

הוא משך בכתפיו. "אני לא יכול לענות על זה. אולי אנחנו בסיביר או במרחק עשרה קילומטר מדיסנילנד," הוא ענה. "אנחנו האחרונים

שיודעים. כל מה שאנחנו יודעים הוא שהמקום מבודד."

"אנחנו?"

מי עוד נמצא כאן? איפה הם?
 ובכלל, איפה אני לעזאזל? מה זה בלקצ'דין? השם נשמע מוכר
 באופן עמום, אבל לא יכולתי לחשוב עכשיו.
 איך ייתכן שהוא לא יודע היכן הוא? באיזו עיר או מדינה? או
 אפילו באיזו ארץ.

אלוהים. ארץ. אני באמריקה, נכון? אני מוכרחה להיות.
 חשתי בחילה.

אבל מים. שמעתי מים כשהתעוררתי, וכשאימצתי את אוזניי
 שמעתי סביבנו חבטות עמומות ויציבות. היינו בקרבת מפל.
 "את לבד כאן?" הוא שאל, כאילו לא יכול היה להאמין שאני
 באמת עומדת כאן. "אסור לך להיות כל כך קרובה אלינו. אסור לנו
 להתקרב לנקבות."
 "נקבות?"

"האחיות, המנקות, הצוות..." הוא אמר. "הן באות פעם בחודש
 כדי לחדש את האספקה, אבל אנחנו סגורים בחדרים שלנו עד שהן
 מסתלקות. השאירו אותך כאן?"

אני חושפת שיניים ומאבדת את הסבלנות. מספיק עם השאלות.
 לא היה לי מושג על מה לעזאזל הוא מדבר, והלב שלי הלם כל כך חזק
 שזה כאב. אסור לנו להתקרב לנקבות. אלוהים, למה? צעדתי אחורה
 לעבר המדרגות, כדי לא להסיר ממנו את העיניים, וכשהוא התקדם
 לעברי, התחלתי לרדת בהן.

"אני רוצה להשתמש בטלפון," אמרתי לו. "איפה הוא?"
 אבל הוא רק הניד בראשו, וליבי צנח.

גם מחשבים אין, "הוא אמר לי.

כשלתי על המדרגה ונאלצתי לאחוז בקיר כדי לייצב את עצמי.
 כשהרמתי את עיניי, הוא היה שם, מביט אליי מגבוה, ושפתיו התפתלו
 בחיוך.

"לא, לא..." החלקתי מטה על כמה מדרגות נוספות.

"אל תדאגי," הוא אמר. "רצייתי רק להסניף קצת. הוא ירצה לטעום
 ראשון."

הוא? הבטתי במדרגות וראיתי מתקן לאחסון מטרייות. יפה ומחודד.

זה יתאים.

"איך לנו כאן נשים." הוא הלך והתקרב. "לפחות לא כאלה שאנחנו יכולים לגעת בהן."

המשכתי לסגת. אם אזנק אל הנשק, הוא יוכל לתפוס אותי?
"לא נשים, לא קשר עם העולם," הוא המשיך. "לא סמים, לא אלכוהול, וגם שום דבר לעשן."
"מה זה בלקצ'רין?" שאלתי.
"בית סוהר."

הבטתי סביב והבחנתי ברצפות השיש היקרות, בחפצים המקובעים למקומם ובשטיחים, התבליטים והפסלים המוזהבים.
"בית סוהר נחמד," מלמלתי.

לא משנה למה הוא שימש עכשיו, אין ספק שפעם זה היה ביתו של מישהו. אחוזה, או... טירה, או משהו.
"בית סוהר מתחת לרדאר," הוא נאנח. "לאן את חושבת שמנכ"לים וסנטורים שולחים את הילדים הבעייתיים שלהם, כשהם צריכים להיפטר מהם?"

"סנטורים..." התחלתי לומר, ומשהו הבזיק בזיכרוני.
"יש אנשים חשובים שלא יכולים להרשות לבנים שלהם – ליורשים שלהם – להגיע לכותרות כשהם נשלחים למאסר או לגמילה, או אם תופסים אותם עושים את המעשים המלוכלכים שלהם," הוא הסביר.
"כשאנחנו הופכים לנטל שולחים אותנו לכאן, להירגע. לפעמים למשך חודשים." ואז הוא נאנח. "וחלק מאיתנו, לשנים."
בנים. יורשים.

ואז זה הכה בי.

בלקצ'רין.

לא.

לא, הוא בטח משקר. אני זוכרת ששמעתי על המקום הזה. אבל זו הייתה רק אגדה אורבנית, שאנשים עשירים סיפרו כדי לאיים על הילדים שלהם ולגרום להם להתנהג יפה. מבנה מבודד במקום כלשהו, שאליו נשלחו הבנים שלהם כעונש, והושארו שם, נתונים זה לחסדיו של זה. כמו בעל זבוב, אבל עם מקטורני ערב.

אבל המקום לא קיים. לא באמת. נכון?

"יש עוד?" שאלתי. "עוד כמוך, כאן."

חיוך זדוני נפרש על שפתיו והקפיא לי את הבטן.
 "הו, כמה וכמה," הוא המהם. "גרייסון יחזור הערב עם הציידים."
 קפאתי במקומי, וחשתי סחרחורת.
 לא, לא, לא...
 סנטורים, הוא אמר.
 גרייסון.

שיט.
 "גרייסון?" מלמלתי, יותר לעצמי. "ויל גרייסון?"
 הוא כאן?
 אבל טיילור דינסקו, בנו של בעלי תאגיד הנפט דינסקו, כפי
 שהבנתי עכשיו, התעלם משאלתי. "יש לנו כל מה שצריך כדי לשרוד,
 אבל אם מתחשק לנו בשר, אנחנו צריכים לצוד אותו," הוא הסביר.
 זה מה שוויל – והאחרים – עשו בחוץ. השיגו בשר.
 אני לא יודעת אם זה היה המבט שלי שגרם לכך, או משהו אחר,
 אבל טיילור התחיל לצחוק. קרקור דוחה שגרם לי לאגרף את ידיי
 בחוזקה.

"למה אתה צוחק?" נהמתי.
 "כי אף אחד לא יודע שאת כאן, נכון?" הוא הקניט ונשמע מרוצה.
 "ומי שיודע ממילא התכוון שתישארי כאן. צוות האספקה יחזור רק
 בעוד חודש."

עצמתי את עיניי לחלקיק שנייה, ומשמעות דבריו הייתה ברורה.
 "חודש שלם," הוא הרהר בקול.
 מבטו צנח על גופי, והבנתי את ההשלכות של מצבי.
 הייתי באמצע שום מקום, ועם מי יודע כמה גברים מחוסרי גישה
 לדברים מפנקים ולמעשים מושחתים, גברים מנותקים מהעולם
 שבחוץ במשך מי יודע כמה זמן, ולאחד מהם יהיה חשק עצום לענות
 אותי, אם רק יתפוס אותי שוב אי פעם.
 ועל פי טיילור, לא הייתה לי כל סיבה לקוות לקבל עזרה כלשהי
 בחודש הקרוב.

מישהו התאמץ מאוד להביא אותי לכאן, ולהבטיח שהעובדה הזאת
 תישמר בסוד. באמת לא היה אף מטפל בשטח? מאבטחים? מישהו
 ששולט באסירים?

חשקתי את שיניי, לא היה לי מושג מה אני עומדת לעשות, אבל הייתי צריכה לעשות את זה מהר. אבל אז שמעתי משהו, ומייד הרמתי את מבטי אל טיילור, כשנביחות ושאגות הדהדו בחוץ.

"מה זה?" שאלתי.

זאבים? הקולות הלכו והתקרבו.

עיניו זינקו אל עבר דלת הכניסה מאחוריי, ואז הוא חזר והביט לעברי. "הציידים", הוא ענה. "הם בטח חזרו מוקדם." הציידים.

ויל.

ואסירים נוספים, מפחידים או מאיימים כמו הבחור הזה... כעת היללות נשמעו מחוץ לבית, ואני הרמתי את מבטי אל טיילור ולא הצלחתי להשקיט את נשימתי.

מה יקרה כשהם ייכנסו ויראו אותי?

אבל הוא רק חייך אליי. "קדימה, תברחי", הוא אמר. "אנחנו מתים לקצת כסף."

הלב שלי צנח. זה לא קורה.

צעדתי לאחור, לעבר המדרגות, בלי להסיר ממנו את העיניים, וכשעקב אחריי, להט שטף את עורקיי. "אני רוצה לדבר עם ויל", דרשתי.

אולי הוא ירצה לפגוע בי, אבל הוא לא יעשה את זה. נכון?

אם רק אוכל לדבר איתו...

אבל טיילור צחק, ועיניו הכחולות רקדו מעונג. "הוא לא יכול להגן עלייך, מתוקה." ואז הרצפה מעל חרקה, וטיילור הטח את ראשו והביט על התקרה. "איידן התעורר."

איידן. מי?

אבל לא הייתה לי שום כוונה להישאר ולגלות. לא ידעתי אם אהיה בסכנה אמיתית עם הבחורים האלה, אבל הייתי בטוחה שזה לא יקרה אם אברח.

זינקתי במורד המדרגות, עקפתי את המעקה, מיהרתי לעבר ירכתי הבית, וכשנעלמתי במסדרון החשוך שמעתי את טיילור מיילל, ומצחי התכסה זיעה.

זה לא קורה לי. מוכרחות להיות כאן מצלמות אבטחה. סירבתי להאמין שאימאליה ואבאליה ישלחו לכאן את היורשים שלהם ללא ערובות לשלומם. ואם מישהו ייפצע? או יחלה באופן אנוש? זאת הייתה... בדיחה. מתיחה ראוותנית וממש לא לעניין. ליל השטן מתקרב והפעם הוא התכוון להתעמת איתי. סוף-סוף.

בלקצ'רץ' לא אמיתי. כשהיינו בתיכון ויל לא האמין אפילו שהמקום הזה קיים.

חלפתי על פני חדרים, בחלקם הייתה דלת אחת, באחרים שתיים, וככל שהמסדרון הלך והתפצל, היו מסדרונות שלא היו בהם דלתות כלל, ולא היה לי מושג לאן לעזאזל אני הולכת. פשוט רצתי.

סוליות הגומי בסניקס שלי החליקו על רצפות השיש, וריח עבש שהעיד על כך שהמבנה היה ישן דגדג באפי.

צבע הקירות השתנה מקרם לבורדרו ושחור, באזורים מסוימים הם היו מכוסים בטפט מרקיב ודהוי והתקררות התנשאו בגובה של קילומטר, כמו גם הווילונות, שנפלו לאורך החלונות שגובהם היה פי שמונה מגובהי.

אבל גופי התאורה דלקו ושלחו אור עגמומי בכל משרד, טרקלין וחדר משחקים שבו עברתי.

עצרתי ופניתי ימינה בפנייה השנייה ורצתי לאורך המסדרון, אסירת תודה על השקט, אבל גם לא רגועה בגללו. לפני רגעים ספורים הם היו מחוץ לדלת. הם חייבים להיות בבית עכשיו. למה אני לא שומעת כלום. לעזאזל.

השירירים שלי שרפו והרגשתי שריאותי מכווצות, ולא יכולתי לעצור את האנקה כשכשלתי אל תוך החדר האחרון בקצה המסדרון ורצתי אל החלון. הרמתי אותו והאוויר הצח נשב מבעד לוויילונות, ושטף אותי. רעדתי למראה היער הירוק רחב הידיים שמעבר לחלון, שעכשיו בלילה היה כמעט שחור.

צמחי רוש. הבטתי החוצה וסרקתי את השטח. היו שם עצי אשוח אדומים ועצי אורן לבנים. ניחוחו הלח של טחב הכה בי, והיססתי. כבר לא הייתי בקליפורניה. העצים האלה גדלים באדמה הרבה יותר צפופית.

ולא היינו בת'אנדרר ביי. לא היינו אפילו קרובים לת'אנדרר ביי. השארתי את החלון פתוח, התרחקתי ממנו וחשבתי שוב. הצינה באוויר נשבה מבעד לחולצה הלכנה קצרת השרוולים, ולא היה לי מושג איפה אני, עד כמה אני רחוקה מציוויליזציה, או כמה אתקל כשאני מחוסרת הגנה.

יצאתי מהחדר בריצה, נצמדתי אל הקיר והלכתי בשקט במסדרון, בעיניים פקוחות לרווחה. תחשבי, תחשבי, תחשבי... היינו מוכרחים להיות בקרבת עיר. על הקירות היו תלויים ציורים, עתיקות יקרות ערך ונברשות עצומות. כסף רב הושקע בריהוט ובעיצוב המקום הזה. לא תמיד זה היה בית סוהר.

אף אחד לא יבזז כל כך הרבה כסף על משהו שחבורת סטודנטים קטנים ומחורבנים תהרוס. זה היה ביתו של מישוהו, והוא נבנה רחוק מאוד מכל עיר. בית כזה נועד לאירוה. היה בו אולם ריקודים, לכל הרוחות.

פכרתי את ידיי. לא הזיז לי מי זרק אותי כאן. באותו רגע הייתי צריכה רק להגיע למקום בטוח. ואז שמעתי.

קריאה – יללה – מעליי. עצרתי ודמי קפא. הטיתי את ראשי כלפי מעלה ועקבתי אחרי הצליל שנישא משמאלי לימיני, והחסרתי פעימה כשלוחות הרצפה מעל ייללו תחת משקל כלשהו. בריזמנית. בכמה מקומות.

הם היו בקומה העליונה, והיה שם יותר מאחד. טיילור ראה אותי רצה לכיוון הזה. למה הם למעלה? ואז נזכרתי מה עוד היה למעלה. איידן.

טיילור דיבר עליו כעל איום. הם הלכו אליו קודם? בת קול חלפה במסדרון, ואני אימצתי את אוזניי, והרגשתי שהחלון מאחוריי קורא לי.

קריאה נוספת הדהדה רחוק יותר, ככל הנראה מהמבואה, ואחר כך ייללה במקום כלשהו סביבי.

הסתובבתי במקומי, מסוחררת. מה לעזאזל קורה? העצבים תחת עורי בערו, והכרחת את עצמי לבלוע רוק כשמיצי מרה תססו בבטני.

הם התפרשו סביב.

זאבים. עצרתי, ונזכרתי ביללות בחוץ. זה נשמע כמו זאבים. להקה מתפרשת סביב כדי להקיף את הטרף ולבחון את חולשתו. הם הקיפו אותי מהצדדים ומאחור. דמעות נקרו בזוויות עיניי, וזקפתי את סנטרי כדי לעצור אותן מלזלוג. ויל.

כמה זמן הוא נמצא כאן? היכן היו חבריו? הוא הביא אותי לכאן כנקמה?

מה, לעזאזל?

אמרתי לו לא להתגרות בי, לפני שנים רבות. הזהרתי אותו. זאת לא הייתה אשמתי. הוא הכניס את עצמו לכאן.

זינקתי אל תוך חדר ביליארד, הורדתי מחבט קריקט מהקיר, התגנבתי בחזרה החוצה והלכתי כשגבי צמוד לקירות ועיניי מתרוצצות ומחפשות אחר סימן כלשהו מהם. צמרמורות התפשטו בזרועותיי, ועל אף הקור צווארי התכסה בשכבת זיעה קלה.

אימצתי את אוזניי והקשבתי, פוסעת בשקט, צעד אחר צעד.

חבטה פגעה בדלת מעליי והחסרתי נשימה, עיניי שוב זינקו אל התקרה, והמשכתי ללכת מאחורי המדרגות.

מה לעזאזל קורה?

גוון כחלחל, כמו ירח חודר מבעד לחלון, האיר את רצפת השיש הכהה לאורך המסדרון, שעליה פסעתי אל חלקו האחורי של הבית.

שאפתי וחשתי צריכה באפי. חומר חיטוי, כמו אקונומיקה. טיילור אמר שהמנקות ואנשי הצוות בדיוק הסתלקו.

הלב שלי הלם בחזי. הרגשתי מכותרת עוד לפני שהבחנתי בכך. "כאן!" מישוהו צעק.

השתנתקי, נצמדתי לקיר והתגנבתי מסביב לפינה. כשהצצתי מעברה, הבחנתי בצלליות נעות לאורך הקיר, כשהם מצאו את החלון הפתוח.

"היא בורחת!" אחד מהם צעק.

התנשפתי וקפצתי את אגרופיי. כן. הם חשבו שזחלתי החוצה דרך החלון. צעדיהם המהדהדים על הרצפה הלכו ונעלמו כשדהרו בחזרה

לעבר המבואה, כך קיוויתי, וכיסיתי את פי בכף ידי.

תודה לאל.

לא חיכיתי רגע נוסף. רצתי ורצתי, מצאתי את המטבח בפינה

הדרום-מערבית של הבית. בלי להדליק את האור מיהרתי אל המקרר, פתחתי אותו בתנופה, ומדפי פירות וירקות זזו ממקומם מעוצמת התנועה.

הבטתי סביב, המומה לרגע מגודלו. זה היה מקרר ענקי. חשבתי שטיילור אמר שהם צדו את הבשר שלהם. הייתה כאן כמות עצומה של מזון.

נכנסתי לחלל, והשינוי המיידני בטמפרטורה גרם לי לרעוד כשסרקתי את מדפי המזון, שנראו כאילו צוידו זה עתה. גבינות, לחם, נקניקים, חמאה, חלב, גזרים, קישואים, עגבניות, ענבים, בננות, מנגו, חסות, אוכמניות, יוגורט, חומוס, סטייקים, ירך חזיר, תרנגולות שלמות, המבורגרים...

לא כולל המזווה שבוודאי היה להם בנוסף.

לשם מה הם צריכים לצוד?

בלי לבזבז זמן נוסף לקחתי את הסל שהיה תלוי בפנים, השלכתי את תכולתו ומילאתי אותו במהירות בשני בקבוקי מים, תפוח ומעט גבינה. אולי הייתי צריכה לקחת עוד, אבל לא יכולתי לשאת עוד משקל.

זינקתי אל מחוץ למקרר, סגרתי את הסל בקשר ומיהרתי אל החלון. כשהתקרבתי אליו על קצות אצבעותי ראיתי פנסים מרקדים על פני המדשאה רחבת הידיים, וכמעט חייכתי. נותר לי זמן לחפש מעיל או סוודר ולהסתלק מכאן לפני שהם יחזרו.

הסתובבתי ופסעתי צעד אבל אז ראיתי אותו עומד ממש שם, דמות כהה נשענת על משקוף דלת המטבח ונועצת בי את מבטה.

עצרתי וליבי זינק לגרון.

לפחות חשבתי שהוא נועץ בי את מבטו. פניו היו מוסתרים בצללים.

ריאותי קפאו וכאבו.

ואז נזכרתי... זאבים. הם מקיפים אותך.

כולם חוץ מאחד. הוא מתנפל עלייך מקדימה.

”בואי לכאן”, הוא אמר בקול נמוך.

ידיי רעדו כשזיהיתי את הקול. ואלה היו בדיוק אותן מילים שהוא אמר לי באותו הלילה.

"ויל..."

הוא פסע אל תוך המטבח, הירח האיר את פניו באור חיוור, ומשהו בתוכי כאב.

בתיכון הוא היה גדול, אבל עכשיו...
בלעתי רוק וניסיתי להרטיב את פי.

טפטוף גשם קל נצנץ על ראשו הפרוע והגזוז, שיער בצבע שוקולד, ומעולם לא ראיתי אותו עם זיפים על פניו קודם, אבל זה גרם לו להיראות קשוח יותר – ומסוכן יותר – בדרכים שלא ידעתי שייראו עליו כל כך טוב.

החזה שלו היה רחב יותר, זרועותיו בסווטשירט השחור היו עבות יותר, כשהרים את ידיו ומחה את הדם שכיסה את אצבעותיו בפיסת בד. קעקועים עיטרו את גב ידיו ונעלמו בתוך שרוול הסווטשירט. לא היו לו קעקועים בפעם האחרונה שראיתי אותו. בלילה שבו נעצר.

מאיך הגיע הדם? מהציד?

הלכתי אחורה כשהוא התקדם לאט, אבל הוא לא הסתכל עליי כשהתקרב, רק הביט בידיו כשניקה אותן.

מחבט הקריקט. איפה הוא?

מצמצצתי. שיט. הנחתי אותו על המקרר כשארזתי את האוכל. עיניי זינקו אל המקרר, ואמדו את המרחק.

סקרתי במבטי את הדלפקים, וכשהבחנתי בשלוש צנצנות שלחתי את ידי והעפתי אחת על הדלת בינינו. היא התרסקה והתנפצה לכל עבר, והוא עצר לרגע בעיניים מחייכות, כשהמשכתי לסגת לעבר המקרר.

"הפעם זה לא ייגמר בזה שתישני בשק השינה שלי," הוא הזהיר.

תפסתי צנצנת נוספת וזרקתי אותה לעבר הדלת, כשאני נסוגה עוד קצת ומצמצמת את המרחק.

אם יסתער עליי, הוא יחליק על הזכוכית.

"אל תבטיח הבטחות שלא תוכל לקיים," הקנטתי. "אתה עדיין

לא האלפא."

הגבה הכהה מעל עיניו הזדקרה, אבל הוא לא עצר, והמשיך להתקדם לעברי.

הדופק בצווארי הלם, הבטן שלי געשה אבל... כשהמשיך להתקדם לעברי בלי להוריד ממני את העיניים, גורס תחת נעליו את הזכוכית, הדופק בין רגליי פעם, וכמעט זעקתי.

"אתה יודע למה אני כאן?" שאלתי.

"היית ילדה רעה?"

נעלתי את הלסתות, והמשכתי לשתוק.

חיוך מרושע התפשט על פניו, וידעתי שזהו זה. לא חשבתי שזה יקרה ככה, אבל תמיד ידעתי שזה עומד להגיע.

"אתה יודע", אמרתי. "נכון?"

הוא הנהן. "את לא רוצה להסביר?"

"זה ישנה?"

הוא נד בראשו.

בלעתי רוק. כן, זה מה שחשבתי.

הוא ריצה שנתיים וחצי בכלא בגללי. ולא רק הוא. גם החברים הכי טובים שלו, דיימון טורנס וקאי מורי.

השפלתי את מבטי לרגע, וידעתי שזה לא מגיע לו, אבל ידעתי שגם לו יכולתי, לא הייתי פועלת באופן אחר. אמרתי לו לשמור ממני מרחק. הזהרתי אותו.

"הלוואי שלא הייתי פוגשת אותך מעולם", אמרתי, כמעט בלחיש. הוא עצר, זכוכית נשחקה. "תאמיני לי, ילדה, התחושה היא פאקינג

הדרית."

צעדתי לאחור אבל ידי השתפשפה ברגלי, והרגשתי משהו בכיס. המשכתי להתקדם אל המקרר, אבל הוצאתי ממכנסיי פיסת מתכת, וראיתי סכין מתקפלת בעלת ידית שחורה.

מאיפה זה הגיע?

לא נהגתי לשאת סכינים.

הפלתי את הסל, שלפתי את הלהב, הושטתי אותו לפני, אבל הוא זינק ותפס את ידי ומשך את אצבעותיי בכוח עד שנפרשו. התנגרתי וניסיתי להמשיך להחזיק בנשק, אבל הוא היה כל כך חזק, זעקתי מפני שלא יכולתי לעמוד בזה יותר, והסכין נפלה לרצפה ונקשה על השיש. הוא סובב אותי, תפס בצווארון חולצתי באגרופו, וריתק אותי אליו בכוח בין גופו לדלפק.

הוא השפיל את עיניו והביט אל תוך עיניי, ואני התנשמתי בכבודות,
וקווצת שיער התחככה בפי.
"את אוהבת זכרי אלפא?" הוא התגרה בי.
חידדתי את מבטי. "אנחנו רוצים מה שאנחנו רוצים."
הוא נעץ בי מבט נוקב, הדברים האלה היו מוכרים לי מכפי שרצה
לזכור, ואם לא הייתי פאקינג מפוחדת כל כך, הייתי צוחקת.
הוא נהם, הרים אותי והשליך אותי על כתפו. "הגיע הזמן לפגוש
אחד כזה," הוא אמר.

פרק 2

אניור

לפני תשע שנים

"למה את פורשת?"

עמדתי שם, נמנעת מלהביט בעיני המאמנת. לפתי את רצועת התיק שהייתה תלויה לי על החזה.

"אין לי זמן," אמרתי לה. "אני מצטערת."

העזתי לשלוח לעברה מבט, וראיתי אותה מסתכלת בי בחומרה מתחת לשיער בלונדיני קצר שהיה תלוי מעל עיניה. "התחייבת," היא טענה. "אנחנו זקוקים לך."

נעתי על כפות רגליי בעצבנות, מסך של תיעוב עצמי כיסה את כל כולי.

זה היה מחורבן. ידעתי את זה.

שחיתי טוב. יכולתי לעזור לקבוצה, ובשנה האחרונה היא השקיעה עבודה רבה כשאימנה אותי. לא רציתי לפרוש.

היא פשוט תצטרך להתמודד עם זה. לא יכולתי להסביר, גם אם המשמעות הייתה ששתיקתי תתפרש בטעות כחוסר אחריות ואנוכיות.

קולותיהן של הבנות מחוץ למשרד מילאו את המלתחה כשהן התכווננו לאימון, וחשתי את עיניה עליי, כשחיכתה לתשובה.

אבל לשווא. לא התכוונתי לשנות את דעתי.

"קורה עוד משהו?" היא שאלה.

לחצתי את הרצועה על חזי, והבד חתך את ידי.

אבל נשמתי נשימה עמוקה, דחפתי את המשקפיים בחזרה אל אפי והזדקפתי. "אף אחד לא נותן לי מלגה לשחייה," פלטתי. "אני צריכה להיות עסוקה בדברים שיכניסו אותי לקולג'. זה היה מיותר."

לפני שתספיק לענות לי, או שהמבט על פניה רק יכאיב לי יותר, הסתובבתי, פתחתי את הדלת ויצאתי ממשרדה.

דמעות מילאו את גרוני, אבל בלעתי אותן.
 זה היה מבאס. ועמדתי לשלם על כך. זה לא נגמר. ידעתי.
 אבל לא הייתה לי ברירה.
 פסעתי בחדר ההלבשה, אבל לפני שיצאתי למסדרון ידי
 נתקלה בידיית הדלת, והכאב בגבי ניצת והתפשט במהירות לאורך
 זרועי.
 התעלמתי מחוסר הנוחות והמשכתי ללכת במסדרון השומם כמעט
 לגמרי.
 שמחתי שיצאתי משם לפני ששאלה למה אני לא פורשת גם
 מהתזמורת. גם התזמורת לא תפתח לי את הדלת לקולג'. לא הייתי
 כזאת טובה.
 אלא שזאת נותרה הפעילות היחידה שאפשרה לי לצאת מהבית,
 וגם ההשתתפות בה לא חייבה אותי ללבוש בגד ים.
 נשכתי את השפה, הבטתי על הרצפה והרגשתי שמשאית במשקל
 עשרה טון מונחת על כתפיי. התקדמתי לעבר הלוקר שלי בלי להסתכל
 לאן אני הולכת, כי הלכתי בדרך הזאת מיליון פעמים. אל תאבדי את
 העשתונות. הזמן יעבור. החיים ימשיכו.
תמשיכי ללכת.
 במסדרונות התהלכו תלמידים שהגיעו בשעה מוקדמת בגלל
 הקבוצה שלהם או לשם פעילות ספורטיבית אחרת, וכשהגעתי ללוקר
 שלי, הקשתי את הקוד. נותר עוד קצת זמן עד שהשיעור הראשון
 יתחיל, אבל יכולתי ללכת להתחבא בספרייה כדי להעביר את הזמן.
 זה היה עדיף על להיות בבית.
 רוקנתי את התיק מחוברות המתמטיקה והפיזיקה שסיימתי בלילה,
 הוצאתי מהלוקר את הקלסר, עותק של לוליטה, הספר שלמדנו
 בשיעור ספרות, ואת ספר לימוד הספרדית. אחזתי בהם בזרוע אחת
 וחיפשתי את הקלמר על המדף העליון.
הוא יגלה שפרשתי. אולי אזכה לכמה ימים של שקט לפני כן, אבל
 הבטן שלי התכווצה ועדיין יכולתי לחוש את טעם הנחושת בחתך בפי
 מלפני יומיים.
 הוא יגלה. הוא לא ירצה שאפסיק לשחות, ואם אציין למה אני
 מוכרחה, זה רק ירגיז אותו יותר.

מצמצתי כמה פעמים, וכבר לא באמת חיפשתי את העטים שלי כשהכאב הצורב מתחת לשערי מאותו לילה, חלף שוב בראשי. לא בכיתי כשהוא משך אותו. אבל ברחתי. תמיד נרתעתי.

מישהו צחק בהמשך המסדרון, וכשהסתכלתי לשם ראיתי מספר תלמידות עומדות בחוסר מעש ונשענות על הלוקרים. נערות במדי בית הספר, בחצאיות שגולגלו למעלה, יותר משבעה סנטימטרים מהברך, האורך שהותר לנו, וחולצות הדוקות מדי תחת ז'קטים בצבע כחול נייבי. צמצמתי את עיניי.

בראשים צמודים זה לזה, מחייכות ומתברחות עם הבחורים, הקבוצה כולה נראתה רדודה כמו שלולית מי גשם. לעולם לא עמוקה מספיק כדי להיות יותר ממה שהיא. רדודים, משעממים, מייגעים, בורים ותפלים. כל הילדים העשירים כאן היו כאלה.

הבטתי בקנזי לוריין שנשענה על נולאן תומאס, ופיה נע מעל פיו כאילו היא נמסה לתוכו. היא לחשה לשפתיו, ושיניו הלכנות הבהיקו מבעד לחיוך קטן, לפני שהחליק את ידיו סביב מותניה ונשען על הלוקרים. הלב שלי החסיר פעימה קטנה, מיששתי את הקלמר, ובהיסח הדעת החלקתי אותו לתוך התיק בלי להוריד מהם את העיניים.

רדודים, משעממים, מייגעים, בורים ותפלים.

מצמצתי והבעת פניי התרככה כשצפיתי בהם.

שמחים, מרוגשים, אמיצים, פראיים וברקיע השביעי.

הם נראו בני שבע-עשרה.

ולפתע, לרגע אחד, רציתי להיות הם. כל אחד חוץ ממני. לא פלא שכמעט אף אחד לא אהב אותי בבית הספר הזה. אפילו אני נמאסתי על עצמי.

לא יהיה נפלא להיות שמחה רק לחמש דקות?

החברות שלה הסתובבו שם ודיברו עם החברים שלו, אבל אני ראיתי רק אותו ואותה, ותהיתי מה ההרגשה. גם אם זאת לא אהבת אמת, בטח נעים להרגיש שרוצים אותך.

אבל בדיוק באותו רגע נולאן פקח את עיניו. הוא הביט לעברי ומייד קלט את מבטי, כאילו ידע שהייתי שם כל הזמן הזה. שיט.

אבל הוא לא הפסיק לנשק אותה, והמשיך להביט בעיניי כשהם נעו ביחד. ואז... הוא קרץ לי, וראיתי את החיוך שלו מבעד לנשיקה. גלגלתי עיניים והסתתי את מבטי. נהדר. אמורי סקוט סוטה. זה מה שהוא יגיד. בדיוק מה שהייתי צריכה.

הסתובבתי נבוכה אל הלוקר שלי, וטרקתי את הדלת. הכול כאב לי, וקימרתי את גבי כדי למתוח את שריריי, אבל בדיוק כשהסתובבתי והתכוונתי להסתלק, אגרוף נחת והעיף את הספרים מזרועותיי.

השתנקתי, ומתוך אינסטינקט פסעתי צעד לאחור בבהלה. מיילס אנדרסון חלף לידי ונעץ בי מבט חודר, אבל גיחוך עיקל גם את שפתיו.

"ראית משהו שמצא חן בעינייך, טיפשה?" הוא הקניט. נעלתי את הלסתות, וניסיתי להשתלט על ההלמות בחזי, אבל הבהלה הפתאומית הפכה לי את הבטן כשהחברים שלו הלכו אחריו, צוחקים.

שערו הבלונדיני היה מוטל ברישול על מצחו ועיניו הכחולות ירדו לאורך גופי, וידעתי בדיוק איזו ספירת מלאי הוא עורך.

דוגמת המשבצות המיושנת בחצאית שנקנתה בחנות יד-שנייה. הכפתור החסר בשרוול החולצה שהייתה גדולה עליי בשתי מידות. הז'קט הכחול הדהוי, שפיסות חוט קטנות בצבצו מהטלאים שנאלצתי לתפור, בעקבות השימוש של בעליו הקודמים. נעליי המרופטות מרוב הליכה, מפני שלא הייתה לי מכונית, ופניי שמעולם לא היו מאופרות ושערי הכהה שמעולם לא עיצבתי, ורק גלש מטה על זרועותיי ופניי.

כל כך שונה מהאופן שבו הוא נראה. מאיך שהם נראו כולם. נבלות. השארתי את אנדרסון ליהנות מהשעשוע הפתטי שלו, כי זאת הייתה הפעם היחידה שהוא נהנה מכוח כלשהו. הדבר היחיד שאני יכולה להודות עליו לפרשים.

שנאתי את העובדה שבית הספר הזה היה מגרש המשחקים הפרטי

שלהם, אבל כשהם היו בסביבה אנדרסון לא התנהג כך. הייתי בטוחה שהוא בטח סופר את הימים עד שהם יסיימו ללמוד בבית הספר והוא יוכל להשתלט על קבוצת הכדורסל.
ועל מכינת ת'אנדר ביי.

הידקתי את הלסתות, השתופפתי ואספתי את הספרים, ותחבתי הכול לתיק.

אבל לפתע זיעה קלה כיסתה את פניי והרגשתי בחילה. נעמדתי, התנשפתי ומיהרתי לשירותים, שהקרובים מהם היו בקצה המסדרון בקומה השנייה.

הבטן שלי הייתה מלאה בדבר מה, והמרה שעלתה וצרבה בגרוני הלכה והתגברה.

השלכתי את עצמי על הדלת, נדחפתי פנימה וצללתי אל תוך התא, רכנתי מעל האסלה והתנשפתי.

התנוודדתי, הקיא טיפס ועלה עד שחשתי בטעם החומצה, אבל לא יותר מכך. השתנקתי בעיניים דומעות.

הגבתי את המשקפיים על קודקוד ראשי, אחזתי בדפנות התא, ושאפתי פעם אחר פעם כדי להירגע.

שפשפתי את עיניי. שיט.

לפעמים השבתי מלחמה.

כשזה לא היה משנה וכשהייתי באמת מאוימת.

מחיתי את מצחי ומתוך הרגל הרחתי את המים, יצאתי מהתא והלכתי אל הכיור, פתחתי את הברז והנחתי את ידי מתחת לזרם. אבל אז עצרתי, כי כבר לא נותרה בי אנרגיה אפילו להתזז מים על פניי. סגרתי את הברז ויצאתי מהשירותים כשאני מנגבת את ידי כחצאית. הייתי עייפה מדי, והיום בקושי התחיל.

אבל ברגע שפתחתי את הדלת מישהו עמד שם, ועצרתי במקום למראה טרוור קריסט. הוא חיך אליי ואני אחזתי באגרופי את רצועת התיק ונעצתי בו את מבטי.

הוא היה רק תלמיד בכיתה ט', צעיר ממני בשנתיים, אבל כבר היה גבוה כמוני, ונראה לגמרי שונה מאחיו. מזויף, מבט מאולץ שלא התאים לחיוכו, שיער בלונדיני כהה שהיה מעוצב באופן מושלם, ממש כמו מיקומה של העניבה על צווארו.

הוא נראה כאילו היה צריך לקרוא לו צ'אד. מה לעזאזל הוא רצה?
הוא הושיט אליי מחברת כחולה, וזיהיתי בתוכה את הרשימות
המרופטות ואת הדפים שנתלשו ושורבטו בעט סימון צהוב. עיני חזרו
וזינקו לרגע אל המסדרון המוליך אל הלוקר שלי.

בטח השארתי אותה מאחור כשהאידיוט הפיל לי הכול מהידיים.
לקחתי את המחברת ותחבתי אותה לתיק. "תודה," מלמלתי.
"לקחתי הכול, אבל אני לא בטוח שזה בסדר הנכון," הוא אמר.
"כמה ניירות נפלו."

בקושי שמעתי אותו, והבחנתי שהמסדרונות מתמלאים בתלמידים
נוספים, ובמר טאונסנד, שעשה את דרכו לשיעור הראשון שלי.
"טרזור קריסט." הילד הושיט את ידו.
"אני יודעת."

התעלמתי מידו המושטת וחלפתי על פניו.
המשכתי ללכת במסדרון מטרים ספורים נוספים, החזקתי את
הדלת פתוחה ונכנסתי אחרי תלמיד אחר, וסרקתי את הכיתה כדי
למצוא את הכיסא הבטוח ביותר. בפיינה האחורית, קרוב לחלונות,
עמד שולחן ריק, מוקף בתלמידים בכל זווית – רוקסי האריס לידי,
ג'ק לייסטר לפניי, ודרו האניגן בפיינה ממול.
מיהרתי לעבר השולחן.

התיישבתי על הכיסא, ורגלי השולחן החליקו על הרצפה כשזרקתי
את התיק על הרצפה.
"איכס," רוקסי נאנקה לידי, אבל התעלמתי ממנה והוצאתי את
הציוד מהתיק.

והיא התחילה לארוז את חפציה.
הכיתה התמלאה, קולות פטפוט וצחוק זרמו פנימה כשמר טאונסנד
עמד ליד שולחנו ועבר על הרשימות שלו.
אבל לרוקסי לא היה זמן אפילו לפנות את הכיסא שלה, לפני שהם
הופיעו. עוברים בדלת, גבוהים, ממגנטים ותמיד יחד.

הפניתי את ראשי אל עבר החלון, עצמתי את העיניים מאחורי
המשקפיים ועצרתי את נשימתי, כשאני שולפת במהירות את האוזניות
מכיס הז'קט ותוחבת אותם באוזניי.
כל מה שצריך כדי להיראות בלתי נגישה.

בבקשה, בבקשה, בבקשה...

אבל התפילה נאמרה מאוחר מדי. יכולתי להרגיש את העיניים של רוקסי, ג'ק ודרו מתגלגלות כשנאנחו ואספו את החפצים שלהם, ופינו את מקומותיהם בלי שהתבקשו אפילו, כאילו זו הייתה אשמתי שהבחורים האלה התעקשו להתקהל סביבי, לא משנה איפה ישבתי בחדר המחורבן הזה.

קאי מורי התיישב על הכיסא של ג'ק לפניי, ואילו דיימון טורנס התיישב באלכסון אליי.

לא הייתי צריכה להרים את מבטי כדי לראות את השיער הכהה שלהם, ותמיד ידעתי מיהו מי בלי לברוק, מפני שקאי ריח מאמבר מאסק ומהאוקיינוס, ואילו לדיימון היה ריח של מאפרה.

מייקל קריסט ודאי הושיב את עצמו בקרבת מקום, אבל הגוף האחרון שחלף על פני במעבר והתיישב במקום שהיה אמור להיות של רוקסי, הוא זה שהאיץ לי את הדופק.

יכולתי להרגיש את העיניים שלו עליי כשהבטתי מבעד לחלון. אם הייתי יודעת כמה שבועות קודם, כשהנהלה החליטה להקפיץ אותי לכיתת מתקדמים בספרות אנגלית – שנשב יחד באותם שיעורים, הייתי מסרבת. לא משנה מה אחי רצה.

הייתי די בטוחה שהם העבירו אותי רק מפני שהייתי "קשה" בשנה שעברה, וחשבו שאם יעמידו בפניי אתגר, אסתום את הפה. עכשיו הם מגלים שזה לא נכון.

"אתה לא בתלבושת אחידה," שמעתי מישהי לוחשת. ואחר כך קולו של ויל גרייסון פגע בעורפי. "אני במסווה," הוא אמר לה.

"לחרא הזה תמיד עומד לכבודך או משהו," דיימון הוסיף. "בכל פעם שהוא רואה אותך, הוא רוצה להיות איתך לבר." הידקתי את אצבעותיי סביב המחברת והעט.

"להגנתו," קאי התערב, "צריך להגיד שאת הצמדת פתקים שכתוב עליהם 'סליחה, פגעתי במכונית שלך,' עם מספר הטלפון שלך, על גבי מכוניות בכל רחבי העיר."

דיימון נחר בבוז ואז פרץ בצחוק, בזמן שוויל התנשף בצחוק מלא שביעות רצון.

שמוקים. הטלפון של אחי פאקינג לא הפסיק לצלצל בליל אמש בגלל המתיחה הזאת. וכשהוא מתעצבן, הוא מראה את זה. "אז מה את אומרת, אָם?" ויל דרבן אותי, מתעניין בי סוף-סוף כאילו לעולם לא יוכל להפסיק. "אח שלך דלוק עליי? הוא ממש נדבק לי לתחת."

המשכתי לשתוק ובהיסח הדעת פתחתי את המחברת, בזמן שסביבנו תלמידים התמקמו בכיסאותיהם ושוחחו.

כולם בבית הספר שנאו את אחי. הכסף והקשרים שלהם לא השפיעו על נכונותו, כשוטר, לחלק קנסות על עבירות מהירות וחניה, לחקור תלונות על רעש, או להפסיק מסיבות ושתיית אלכוהול ברגע שהריח שמהו קורה.

אחי היה שמוק שעשה את העבודה שלו, ומכיוון שהם לא יכלו לתקוף אותו, הם תקפו אותי.

ראיתי את ויל מחפש משהו בכיס, הסתכלתי עליו כשהסיר עטיפת סוכרייה, קירב אותה אל פיו, והסיר בשיניו את המתיקות שנדבקה לנייר.

עיניו לא עזבו אותי לרגע.

"תוציאי את האוזניות", הוא הורה לי בעודו לועס.

כיווצתי את עיניי.

"ותפסיקי להעמיד פנים שאת מקשיבה למוזיקה ובגלל זה את לא טורחת להתעניין במי שנמצא סביבך," הוא סינן.

כל שריר בגופי נמתח, וכשלא מילאתי אחר ההוראה, הוא השליך את העטיפה לרצפה, רכן לעברי, משך את החוט ותלש את האוזניות מאוזניי.

הודקפתי בבהלה.

אבל לא התכווצתי. לא איתו.

עכשיו... הוא פאקינג זכה בתשומת ליבי.

לקחתי את החוט מהמקום שאליו השתלשל על הרצפה, קמתי מהשולחן, הרמתי את המחברת והתיק והתחלתי לצאת.

אבל אז ידיו היו עליי, מושכות אותי מטה, אל ברכיו.

כל החפצים שהיו בידיי נפלרו לרצפה, וזרם של אש חלף תחת עוריי. לא.

חשקתי שיניים ורחפתי אותו. קאי נאנח ודיימון גיחך, אבל איש מהם לא עצר אותו.

נאבקתי בו, אבל הוא רק הידק את אחיזתו והפנה את פניו כדי לחמוק מההתקפה שלי.

ויל, קאי, דיימון ומייקל. ארבעת הפרשים.

פשוט אהבתי את הכינויים שהמנוולים הקטנים, שמתים להיות גנגסטרים, בחרו לעצמם בתיכון, אבל באמת, מישהו צריך להגיד להם שאם אתה צריך לספר לכולם כמה אתה מפחיד, זה לא מפחיד. בכל בית ספר היו בחורים כאלה. קצת כסף, אימהות ואבות עם קשרים ופנים יפות בלי לב שיתאים. אבל הנחתי שהם לא היו אשמים בכל זה.

הם היו אשמים בכך שניצלו את כל זה. לא היה יכול להיות ממש נחמד, אם מישהו אי פעם, היה אומר להם לא? אם מישהו מהם היה משלם אי פעם על טעות? או מסרב למשקה, לסמים, לבחורה? אבל לא. תמיד אותו סיפור. רדודים, משעממים, מייגעים, בורים ותפלים.

ובניגוד לאחרים, שאולי מוותרים או מוחים באופן פתטי לפני שהם נכנעים לבסוף, אני לא הייתי מעוניינת. והוא שנא את זה.

יכולתי לצרוח. למשוך את תשומת ליבו של המורה. לעשות סצנה. אבל זה רק היה מזכה אותו בקולות הצחוק שהשתוקק להם, ואני הייתי זוכה לתשומת הלב שלא רציתי.

"תמחקי את המבט הדפוק מהפנים שלך," הוא התריע.

הידקתי את שפתיי, ולא עשיתי דבר ממה שאמר.

הוא הנמיך את קולו ללחישה. "אני יודע שמבין כולם אני נראה הכי נחמד, ואת בטח חושבת שאתחרט על כל הצרות שאני עושה לך לפעמים, ושיום אחד אתעורר ואעריך מחדש את חיי ואת מטרותם, אבל לא. אני ישן בלילה כמו תינוק."

"מתעורר כל שעתיים ובוכה?" שאלתי.

לא הסתתי את עיניי כשמאחוריי נשמע גיחוך, ויל הביט בי במבט נוקב. בית הספר היה תמיד המקום היחידי שבו זכיתי להפוגה. עד שהגעתי לתיכון.

"הידקתי את אגרופיי וניסיתי להיחלץ ממנו. "עזוב אותי. למה השרוולים שלך רטובים?"
מבטו נפל והוא הרים את ידי כדי שיוכל לראות מקרוב.
לא עניתי.

הוא חזר והביט בי. "והעיניים שלך אדומות."
גרוני התכווץ, אבל חשקתי שינייים וחילצתי את ידי.
אבל לפני שיכולתי להימלט מחיקו, הוא תפס לי בסנטר ביד אחת, כרך את השנייה סביב מותניי, משך אותי אליו, אל גופו, ולחש בשקט כדי שאיש מלבדי לא יוכל לשמוע.
"את לא יודעת שאת יכולה לקבל כל מה שאת רוצה?" עיניו תרו אחר עיניי. "אני אפגע בכל אחד בשבילך."
המשקל על החזה שלי היה כבד כל כך, עד שכמעט כאב לי לנשום.

"מי זה?" הוא שאל. "במי אני צריך לפגוע?"
עיניי בערו. למה הוא עושה את זה? הוא התרכך וניסה לפתות אותי בפנטזיה שאני לא לבד, ואולי – ייתכן – יש תקווה.
הריח שלו הכה בי. תפוז ברגמוט וברוש כחול, והרמתי את מבטי אל שערו החום השופע, המעוצב להפליא על רקע עורו המושלם והגבות הכהות. ריסים שחורים מסגרו את עיניו, שנראו כעלים המקיפים לגונה באיזה אי טיפשי, אי שם, ולרגע הייתי אבודה.
רק לרגע.

"אלוהים, באמת," אמרתי לבסוף. "תמצא לעצמך חיים, ויל גרייסון. אתה פתטי."

ועיניו היפות התקשחו מייד כשהוא זקף את סנטרו. הוא דחף אותי מחיקו והדף אותי בחזרה אל השולחן שלי. "שבי."
הוא נשמע כמעט פגוע, והייתי קרובה לפרוץ בצחוק. הוא בטח מאוכזב שאני לא טיפשה עד כדי כך שאאמין לשטויות שלו. מה הוא תכנן? לקנות את אמוני, לפתות אותי להגיע לפגישת מחזור, ואז לשפוף עליי דם של חזיר?

לא, לא מקורי מספיק. לוויל גרייסון יש דמיון יותר מפותח. לפחות את זה אני יכולה להגיד לזכותו.
"אוקיי, בואו נתחיל," מר טאונסנד אמר וכחכה בגרונו.

חטפתי את התיק והמחברת מהרצפה, חזרתי לשבת על הכיסא שלי, ותחבתי את האוזניות לכיס. "תוציאו ספרים," הוא אמר, לגם בחופזה את הקפה שלו והפך דף על שולחנו.

ויל ישב שם ובהה לפנים בדממה, וכשראיתי את שריר הלסת שלו מתכווץ, היססתי לרגע.

לא משנה. גלגלתי את עיניי והוצאתי את לוליטה, כשכל האחרים בכיתה מצאו את העותקים שלהם.

חוץ מוויל, שלא טרח להביא תיק או ספרים היום.

"דיברנו על כך שהומברט הוא מספר בלתי אמין בספר." טאונסנד חזר ולגם מהקפה. "על כך שכולנו גיבורים צדקניים בסיפור שלנו, אם אנחנו אלה שמספרים אותו."

שמעתי את ויל פולט נשיפה. התמקדתי בעורף של קאי מורי, שבדרך כלל מידת הדיוק והסדר שבה שערו נגזז ריתקה אותי. באותו יום היה לי קשה להתרכז.

טאונסנד המשיך, "ואיך פעמים רבות, נכון או לא נכון זה פשוט עניין של פרספקטיבה. מבחינת השועל, הכלבים הם הנבלים. מבחינת הצייד, הזאב. מבחינת הזאב, האדם, וכן הלאה." נו, בחייך. הומברט הומברט היה סוטה.

ועברייך. שועל, כלב, זאב, לא משנה.

"הוא האמין שהוא מאוהב בלו." המורה הקיף את שולחנו ונשען על חזיתו, מחזיק באגרופו עותק מגולגל של הספר בכריכה רכה. "אבל הוא גם לא לגמרי בלתי מודע לפשע שלו." הוא אמר, פתח את הספר וקרא מתוכו – "ידעתי שהתאהבתי בלוליטה לנצח; אבל ידעתי גם שלא לנצח היא תהיה לוליטה." הוא הרים את עיניו אל הכיתה. "למה הוא התכווץ?"

"לכך שהיא תתבגר," קאי ענה. "וכבר לא תמשוך אותו מיניתי, כי הוא פדופיל."

גיחכתי לעצמי. קאי היה הפרש החביב עליי מכולם, אם הייתי צריכה לבחור.

טאונסנד הרהר בדבריו של קאי, ואז פנה לאחת התלמידות. "את מסכימה איתו?"

הבחורה משכה בכתפיה. "אני חושבת שהוא התכוון לכך שאנחנו משתנים, וגם היא תשתנה. זה לא רק שהיא מתבגרת. היא תהיה בוגרת יותר ממנו, והוא פוחד." ולכך כנראה הומברט באמת התכוון, אבל ההערכה של קאי מצאה חן בעיניי יותר.

המורה הנהן והטה את סנטרו לעבר תלמיד אחר. "מייקל?"
 מייקל קריסט הרים את מבטו ונשמע אבוד. "מה?"
 דיימון גיחך אל חברו ואני הנעתי את ראשי.
 טאוונסנד הנהן ונראה חסר סבלנות כשניסח מחדש את שאלתו.
 "למה לדעתך הוא התכוון כשאמר שהיא לא תהיה לוליטה לנצח?"
 מייקל שתק לרגע. כמעט פקפקתי בכך שיענה.
 "הוא אהב את עצם הרעיון שלה." הוא אמר לבסוף לטאוונסנד
 בנחרצות. "כשהיא נעלמה בסופו של דבר, החלום עליה עדיין היה שם, ורדף אותה. לזה הוא התכוון."
 המממ. הערכה לא לגמרי עלובה. ואני חשבתי שקאי הוא היחיד מביניהם שקרא פעם ספר.

טאוונסנד נע במקומו, הפך עמוד נוסף, וקרא, "היא אומרת, 'הוא שבר את ליבי. אתה רק שברת את חיי'.¹ מה היא אומרת לזו?" כולם שתקו.

המורה סקר את החדר בעיניו, מחפש הבהוב של הבנה כלשהי אצל מישהו מאיתנו. "אתה ריסקת רק את חיי," הוא חזר ואמר.
 מחטים דקרו בגרוני והשפלתי את מבטי. ריסקת את חיי.
 תלמיד נאנח ממקומו ליד הדלת. "היא נענית לו ברצון," הוא טען. "נכון, זה היה לא בסדר, אבל היום זה בעייתי. נשים לא יכולות להחליט לאחר מעשה שהן נוצלו. היא שכבה איתו מרצון."
 "קטינות לא יכולות להביע הסכמה," קאי ציין.
 "מה, אז בגיל שמונה-עשרה את הופכת באורח פלא להיות בוגרת מבחינה רגשית ושכלית?" ויל הצטרף לפתע לדיון. "זה פשוט קורה פתאום, בן-לילה, נכון?"
 "היא הייתה ילדה, ויל. קאי הסתובב בכיסאו והתווכח עם החבר

1 מתוך לוליטה, בתרגום דבורה שטיינהרט, 1986, 1999 בהוצאת ספרי סימן קריאה / הקיבוץ המאוחד

שלו. "בתוך הראש שלו הומברט דורש מאיתנו חמלה, ורוב הקוראים מעניקים לו אותה, כי זה מה שהוא אומר להם לעשות. מפני שאנחנו מוכנים לסלוח על הכול למישהו אם הוא מושך בעינינו."
נעצתי את מבטי בשולחן בלי למצמץ.

"הוא לא נמשך ללו", קאי המשיך. "הוא נמשך לילדות צעירות. זה לא מקרה בודד. הוא ניצל אותה. והיא עזבה אותו לטובת חרמן חובב קטינות, קאי, "ויל פלט. "אם היא הייתה מנוצלת, למה היא שוב הכניסה את עצמה לסיטואציה הזאת?"

חיכתי את אגודלי על כריכת הנייר, ושמעתי אותה מחליקה על הציפוי המבריק. סנטרי רעד, עיניי צרכו מעט.

"למה שהיא תעשה דבר כזה?" ויל שאל.

"זה מה שאני אומר, "תלמיד אחר אמר.

המילים היו תלויות על קצה לשוני, רציתי להגיד שהם מפשטים את הדברים. קל יותר לשפוט ילדה שאינך יודע עליה דבר, מאשר לכבד מישהי על התהליך שהיא עוברת. זה נוח יותר מאשר לחשוב שיש דברים שאנחנו לא יודעים ודברים שלעולם לא נבין, כי אנחנו שטחיים, פריווילגים ובורים.

שנשארתי, כי...

כי...

"לפעמים ניצול דומה לאהבה."

מצמצתי, והקול שהיה כל כך קרוב לאוזניי, רטט. הרמתי לאט את מבטי אל צידי פניו של דיימון טורנס. חולצתו הייתה מקומטת, והעניבה הייתה תלויה סביב צווארו.

דממה נחתה על הכיתה כולה, והצצתי על ויל שישב לידי, ראיתי את הגבות שלו מתחברות כשהביט בעורפו של חברו.

מר טאונסנד התקרב. "ניצול דומה לאהבה..." הוא חזר ואמר.

"למה?"

דיימון נותר קפוא כל כך במקומו עד שלא נראה היה שהוא נושם. הוא הביט על המורה בלי להסס. "אנשים מורעבים יאכלו כל דבר." קפאתי במקומי כשהמילים שלו נותרו מרחפות באוויר, ולשנייה קצרה הרגשתי חמימות. אולי הוא לא היה לגמרי נטול תאי מוח. הרגשתי את עיניו עליי וכשסובכתי את ראשי, ראיתי את מבטו של

ויל מתמקד ברגליי. השפלתי את מבטי וראיתי את אצבעותיי מעוקלות סביב אמרת החצאית, השריטות וחלק מחבורה נראו על ירכי. בדופק מואץ משכתי שוב את החצאית עד ברכיי.

"תעברו לפרק האחרון בבקשה," טאונסנדר קרא. "ותוציאו את חוברת העבודה."

אבל החבורות הלמו מכאב, ולפתע לא יכולתי לנשום.
את לא יודעת שאת יכולה להשיג כל דבר שאת רוצה? אני אפגע בכל אחד בשבילך.

הסנטר שלי רעד, הייתי חייבת לצאת מהכיתה.
ניצול דומה לאהבה...

הנעתי את ראשי, דחפתי את החפצים בחזרה לתיק, קמתי על רגליי ותליתי אותו מעבר לראשי, כשאני מסתערת לאורך המעבר, אל עבר הדלת.

"לאן את הולכת?"

סובבתי את ראשי לעבר המורה. "לסיים את הספר ולנסח תשובות, בספרייה."

המשכתי ללכת ומצמצתי כדי לסלק את הדמעות שנקוו בעיניי.
"אמורי סקוט!" המורה קרא אחריי.

"או שתוכל להסביר לאח שלי למה ציוני המבחן הפסיכומטרי שלי יהיו מחורבנים," אמרתי, וצעדתי לאחור כשאני נועצת בו את מבטי, "מאחר שהאנשים האלה משתלטים על תשעים ושמונה אחוזים מכל שיחה בכיתה הזאת." החוויתי בידי לעבר הפרשים. "שלח לי הודעה עם המשימות הנוספות, אם יהיו כאלה."

פתחתי את הדלת בדחיפה ושמעתי את הכיתה מתמלאת בלחישות.
"אמורי סקוט," המורה נבח.

שלחתי מבט אל המורה מעבר לכתפי וראיתי אותו מחזיק בפתק ורוד.

"את יודעת מה לעשות," הוא אמר בזעף.

חזרתי ופסעתי שוב אל תוך הכיתה וחטפתי את ההפניה מבין אצבעותיו. "לפחות אצליח להתקדם," עניתי לו.

משרד הדיקן או הספרייה, לא היה שום הבדל.
כשיצאתי מהכיתה לא יכולתי שלא להגניב שוב מבט לעבר ויל

גרייסון. ראיתי אותו יושב ברפיון בכיסאו, סנטרו נח על ידו ומסתיך
חיוך באצבעותיו.
הוא לא הוריד ממני את העיניים עד שיצאתי מהכיתה.

הלכתי לאורך המדרכה, ולא הרמתי את עיניי כשפניתי שמאלה
והתקדמתי בשביל המוביל לביתי. מצמצתי בחוזקה בצעדים
האחרונים שנותרו, וראשי ריחף אל העצים, שעליהם רשרשו ברוח
אחר הצוהריים. אהבתי את הצליל הזה.

הרוח בשרה רעות. גרמה לי להרגיש שמהו עומד להתרחש,
אבל באופן שאהבתי.

פקחתי את עיניי, טיפסתי במדרגות, וכשהבטתי ימינה לא ראיתי
עדיין את המכונית של אחי בשביל הגישה. הלהט בבטני הצטנן מעט,
השרירים רפו קצת.

לפחות היה לי קצת זמן.

איזה יום מחורבן. דילגתי על ארוחת הצוהריים והתחבאתי
בספרייה, ובתום השיעור היה לי קשה להשתתף בחזרה שערכה
התזמורת, מפני שלא רציתי להיות שם אבל גם לא רציתי לחזור
הביתה. חשתי דקירת רעב בבטני, אבל היא רק הקתה את הכאב
שחשתי בכל מקום אחר.

הסתכלתי שוב על הרחוב שלי, ראיתי את השדרה השקטה
המעוטרת בעצי אדר, אלון וערמון, שהתכופפו מרוב פירותיהם
האחרונים, צהובים ואדומים. עלים ריקדו על הקרקע כשהרוח העיפה
אותם לחופשי, וריח ים ומדורה שבערה אי שם מילא את נחיריי.

רוב הילדים כמוני נסעו באוטובוס לקונקורד, כדי ללמוד בתיכון
יוקרתי שם, כי הקהילה בת'אנדר ביי הייתה קטנה מדי לשני בתי ספר
תיכון. אבל אחי רצה בשבילי את הטוב ביותר, ולכן נשארתי בתיכון
הפרטי בת'אנדר ביי.

אומנם לא היינו אמידים, אבל הוא שילם קצת, אני עבדתי הרבה
בבית הספר תמורת מלגה, במסגרת תוכנית "עובדים-לומדים",
וקיבלתי פטור מתשלום ההפרש של שכר הלימוד, בזכות העובדה

שאחי היה עובד ציבור. החינוך בבית הספר הפרטי העשיר והפריווילגי היה אמור להיות טוב יותר. לא ראיתי את זה. עדיין הייתי גרועה בספרות, והשיעור היחיד שנהניתי ממנו היה לימוד עצמאי, כי יכולתי להיות לברדרדרד.

לכדי, למדתי הרבה.

לא היה לי אכפת שלא התאמתי, או שלא היינו עשירים. היה לנו בית יפה. מתחילת המאה, בן שלוש קומות (טוב, ארבע, אם סופרים את המרתף), בית ויקטוריאני עם לבנים אדומות וגימורים ירוקים. הוא היה יותר מאשר גדול מספיק, ועבר במשפחה שלנו במשך שלושה דורות. סבא-רבא וסבתא-רבא שלי בנו אותו בשנות השלושים, וסבתא שלי התגוררה בו מגיל שבע.

פתחתי את הדלת ומייד חלצתי את נעליי בבעיטה ורצתי למעלה, סוגרת את הדלת מאחוריי בתנופה תוך כדי תנועה.

חלפתי על פני חדרו של אחי, הסרתי מעליי את התיק והשלכתי אותו פנימה, בסמוך לדלת, המשכתי ללכת במסדרון כשאני משקיטה את צעדיי, ליתר ביטחון.

עצרתי ליד דלתה של סבתא ונשענתי על המשקוף. האחות, גברת באטלר, הרימה את עיניה מהספר, מותחן המתרחש בזמן מלחמה על פי הכריכה, וחייכה, כשהכיסא שלה הפסיק להתנדנד.

החזרתי לה חיוך בשפתיים קפוצות והפניתי את מבטי אל המיטה. "מה שלומה?" שאלתי את האחות ופסעתי חרש לעבר סבתי.

גברת באטלר קמה מהכיסא. "מחזיקה מעמד."

השפלתי את מבטי וראיתי את הבטן שלה רועדת קמעה ואת שפתייה שהתהדקו מעט עם כל נשיפה שפלטה. קמטים חרשו את פניה, אבל ידעתי שאם אגע בהם העור יהיה רך מעורו של תינוק. ריח דובדבנים ושקדים שטף אותי, וליטפתי את שערה, מריחה את השמפו שבו השתמשה גברת באטלר כשרחצה אותה היום.

סבתא, גרנד מר. הייתה האדם היחיד שהיה הכול בשבילי.

למענה, נשארתי.

מבטי צנח והבחנתי בציפורני כפות ידיה שנצבעו בצבע יין, ודאי היום, על ידי האחות, לאחר שלא הצליחה לשכנע את סבתא לבחור בסגלגל יפה ועדין. לא יכולתי להתאפק וחייכתי.

"הייתי צריכה לחבר אותה לחמצן לזמן קצר, גברת באטלר הוסיפה. "אבל היא בסדר עכשיו."
הנהנתי והבטתי בה ישנה.
אחי היה משוכנע שבכל יום היא עומדת למות, הפעמים שבהן הייתה יכולה לצאת מהמיטה הלכו ופחתו.
אבל היא לא הלכה לשום מקום. תודה לאל.
"היא אהבה את התקליטים", גברת באטלר אמרה.
הסתכלתי על ערמה של תקליטי ויניל, שחלקם נדחסו באופן אקראי אל תוך העטיפות הפזורות ליד הפטפון הישן. מצאתי את כולם במכירת חיסול ביתית, בשבוע שעבר. חשבתי שהיא תשתגע על זה, ילידת שנות החמישים שכמותה.
טוב, היא לא נולדה בשנות החמישים. היא הייתה יותר מבוגרת.
אבל היא הייתה נערה מתבגרת בשנות החמישים.
גברת באטלר לקחה את התיק שלה והוציאה מתוכו מפתחות.
"תסדרתי?"

הנהנתי, אבל לא הבטתי עליה.
היא הסתלקה ואני נשארתי עוד קצת עם סבתא, וידאתי שהכדורים והזריקה שלה מוכנים לשימוש מאוחר יותר, ופתחתי את החלון מעט כדי להכניס אוויר צח, דבר שגברת באטלר ביקשה שלא נעשה, כי האלרגנים באוויר עלולים להקשות על נשימתה.
סבתא אמרה, "לעזאזל עם זה." זאת הייתה העונה האהובה עליה בשנה, והיא אהבה את הקולות ואת הריחות. לא רציתי לאמלל אותה רק כדי שהיא תמשיך לחיות באומללות.
הפעלתי את מצלמת החדר בטלפון שלי, השארתי את הדלת פתוחה רק מעט, לקחתי את התיק מחדרי, ירדתי במדרגות והדלקתי את הקומקום שהיה מונח על הכיריים. הנחתי את הטלפון במטבח כדי להשגיח עליה, למקרה שתזדקק לי, פרשתי את הספרים, והתחלתי לעיין בחומר היותר קל קודם.
התחברתי למחשב הנייד והזמנתי מהספרייה הציבורית את כל הספרים שהייתי צריכה, וכמה מהם, שלא נמצאו בספריית ת'אנדר ביי, הזמנתי מהספרייה במרידיאן סיטי – כולם בשביל העבודה בהיסטוריה, ושרטטתי את המתווה שלי. גלשתי באתרי לימוד וסיימתי

מבחינים לדוגמה וחברות למידה בפיזיקה, השלמתי את חומר הקריאה בספרדית, ואז הפסקתי והלכתי לקצוץ ירקות ולהקפיץ אותם במחבת, לפני שאתחיל ללמוד ספרות.

ספרות... עדיין לא סיימתי לנסח את התשובות שלי, ומועד ההגשה היה למחרת.

ולא שלא אהבתי את השיעור. לא שלא אהבתי ספרים. פשוט לא אהבתי ספרים ישנים. גוף שלישי, פסקאות באורך קילומטר, ואיזה אקדמאי אידיוט שמנסה לאלץ אותי להאמין שיש משמעות עמוקה בתיאורו המופלג של רהיט כלשהו שלא מעניין אותי בכלל. אני די בטוחה שאפילו הסופר לא ידע מראש מה הוא התכוון לכתוב, ובטח היה פשוט מחוק מאופיום כשחיבר את הרומן.

או סירוף נגד שיעול, או אבסינט, או כל דבר אחר שנערים לקחו באותם ימים.

הם דחפו לנו בגרון את החרא הזה, כאילו כבר לא כותבים עוד ספרי איכות, וזה מה שיש. בית שבעת הגמלונים – בזה 'קייטלין החותכת', שיושבת במרחק שלושה כיסאות ממני, אמורה למצוא רלוונטיות? הבנתי.

כמובן, לוליטה לא היה כל כך ישן. הוא פשוט היה גרוע, ואני בטוחה למדי שהיה גרוע גם בשנת 1955. **אשאל את סבתא.**

הכנסתי את הפסטה למים, בישלתי את הפלפלים והבצלים וחיממתי בשר, ערכבתי הכל יחד והכנסתי לתנור. אחרי שהכנתי סלט, כיוונתי את שעון העצר, הוצאתי את חוברות העבודה וקראתי את השאלה הראשונה.

אבל אז הבזיקו אורות ועיניי זינקו מעלה, ומבעד לחלון ראיתי מכונית פונה אל שביל הגישה. גשם נציץ מול הפנסים הקדמיים, וזינקתי על רגליי, סגרתי את הספרים, ערמתי את הדפים, ותחבתי הכול לתיק.

חום צרב בבטני.

שיט. לפעמים הוא היה נשאר לעבוד במשמרת שנייה, או מתעכב מסיבה כלשהי והייתי זוכה להיות לילה בלעדיו.

לא הלילה, כך זה נראה.

הרגשתי שאני עלולה להשתין בתחתונים והצמדתי את ירכי בחוזקה, השלכתי את התיק אל חדר האוכל שבו לא אכלנו מעולם. הזרזתי לערוך את השולחן, וכשדלת הכניסה נפתחה הסתובבתי והעמדתי פנים שאני מערבבת את הסלט.

"אמורי!" מרטין קרא בקול.

לא יכולתי לעצור את הבטן שלי מלשקוע, כמו בכל יום, אבל הדבקתי על פניי חיוך בוהק, עברתי מבעד לדלת המטבח הפתוחה והמשכתי לאורך המסדרון.

"הי!" צייצתי. "שוב יורד גשם?"

ורק אז הבנתי שהשארתי את החלון בחדרה של סבתא פתוח. לעזאזל. אני חייבת למצוא דקה לרוץ ולסגור אותו, לפני שהגשם ירטיב את הרצפה ויעניק לו תירוץ.

"כן," הוא נאנח. "זו העונה, נכון?"

פלטתי גיחוך מעושה. טיפות זעירות התעופפו לכל עבר כשהוא הסיר את מעילו, והסתכלתי עליו כשתלה אותו על מתלה המעילים והמשיך במסדרון לעבר המטבח, כשנעליו הרטובות חורקות על פני רצפת העץ.

אני הייתי צריכה לחלוץ את נעליי ליד הדלת. הוא לא.

משכתי את שערי לאחור, הזדקפתי ופלטתי נשיפה יציבה. הרמתי את קערת הסלט ואת כפות ההגשה ומתחתי חיוך על שפתיי. "חשבת ליצאת לריצה סביב העיירה, מאוחר יותר," אמרתי והנחתי את הקערה על השולחן.

הוא עצר, שחרר את העניבה שלו ולכסן אליי מבט. "את?"

"אני יכולה לרוץ," העמדתי פני מתווכחת. "רק לכמה דקות." הוא התנשף בצחוק והלך אל המקרר, הוציא מתוכו חלב ומזג לעצמו כוס.

"מריח טוב." הוא נשא את הכוס אל השולחן והתיישב. "שיעורי

הבית מוכנים?"

התג הכסוף שלו נצץ באור המנורות מעלינו, ודמותו במדיו השחורים נראתה כאילו היא גדלה משנייה לשנייה.

מרטין ואני מעולם לא היינו קרובים. הוא היה מבוגר ממני בשמונה שנים וכבר היה רגיל להיות ילד יחיד כשאני הופעתי, וכשהורים

שלנו מתו, לפני כחמש שנים, הוא נאלץ לטפל בכול. לפחות היה לו את הבית.

כחכתי בגרוני. "כמעט. נשאר לי כמה שאלות בספרות שאני צריכה לברוק אחרי שאשטוף את הכלים." למעשה, לא השלמתי אותן בכלל, אבל אני תמיד מייפה את דבריי. זה כבר הפך לטבע שני אצלי.

"איך היה היום שלך?" מיהרתי לשאול, כשאני מוציאה את הפסטה מהתנור ומניחה אותה על השולחן.

"טוב." הוא הגיש לעצמו כשאני חילקתי סלט לקערות ומזגתי לעצמי מים. "היחידה מתנהלת באופן חלק, והציעו לקדם אותי למרידיאן סיטי, אבל אני..."
 "אוהב שהכול נקי ומסודר," התברדתי, "ות'אנדר ביי היא הספינה שלך."

"את מכירה אותי כל כך טוב."

חייכתי, אבל ידיי רעדו כשהרמתי חופן חסה. הן לא יפסיקו לרעוד עד שהוא יצא לעבודה מחר בבוקר. הוא החל לחפור בצלחת שלו ואני הכרחתי את עצמי לנגוס במשהו, והשתיקה שמילאה את החדר רעמה יותר מקול הטיפות שהכו בחוץ על החלונות.

אם אני לא אדבר, הוא ימצא משהו לומר, ואת זה לא רציתי. הברך שלי קפצה מעלה ומטה מתחת לשולחן. "תרצה עוד מלח?" שאלתי והמתקתי כל כך את קולי עד שרציתי להקיא. שלחתי את ידי אל המלחייה, אבל הוא עצר אותי. "לא," הוא אמר. "תודה."

שמטתי את ידי והמשכתי לאכול.

"איך היה היום שלך?" הוא שאל.

הבטתי על אצבעותיו העוטפות את המזלג. הוא הפסיק לאכול והתמקד בי.

בלעתי רוק. "טוב. אנחנו, אה..." הלב שלי דהר והדם פעם בלהט בגופי. "הייתה לנו שיחה מעניינת היום בשיעור ספרות." אמרתי.

"והעבודה שהגשתי במדעים..."

"ואימון שחייה?"

השתתקתי.

פשוט תגידי לו. תגמרי עם זה. הוא יגלה, בסופו של דבר.

אבל במקום זה, שיקרתי. "היה טוב."

תמיד ניסיתי להתחבא מאחורי השקר הראשון. אם אני צריכה לבחור בין שתי האפשרויות, להילחם או לברוח, אני בורחת. "באמת?" הוא התעקש.

בהיתי בצלחת שלי, וכשליקטתי מהצלחת, חיוכי נעלם. הוא ידע. עיניו צרבו חור בעורי, וקולו נשמע כמו לטיפה. "את יכולה להעביר לי את המלח?" הוא שאל.

עצמתי את עיניי. הנימה הצוננת והמאיימת בקולו הייתה כמו השקט שלפני הסערה. כשאוויר טעון ביונים, העננים תלויים נמוך ואפשר להריח שהיא מתקרבת. כבר הכרתי את הסימנים. שלחתי את ידי, לקחתי את המלחייה והנעתי אותה לאט לעברו. אבל בטעות הפלתי את הכוס שלו, והחלב נשפך על השולחן וטפטף מעבר לדופן.

עיניי זינקו מעלה, אל עיניו.

הוא החזיר לי מבט נוקב, הביט בעיניי לרגע ואחר כך דחף מעליו את השולחן.

זינקתי על רגליי, אבל הוא לפת את ידי ומשך אותי בחזרה אל הכיסא. "את לא קמה מהשולחן לפניי," הוא אמר בשלווה ומחץ את מפרק כף ידי בידו האחת, כשהוא מייצב את הכוס שלו ומזיז את כוס המים שלי אל מול הצלחת שלו.

נרתעתי, משקפיי החליקו לי על האף כשאגרפתי את כף ידי והדם נקווה תחת עורי, כי הוא עצר לי את זרימת הדם. "בחיים אל תעזי להסתלק מהשולחן ללא רשותי."
"מרטין..."

"המאמנת דורן צלצלה אליי היום." הוא בהה קדימה, בכלום, וקירב באיטיות את כוס המים שלי אל שפתיו. "היא אומרת שפרשת מהקבוצה."

השרוול הלא מכופתר של חולצת בית הספר הלבנה הסתיר את ידו, אבל הייתי בטוחה שפרקי אצבעותיו היו לבנים. התחלתי לפתל את כף ידי הכואבת, אבל הפסקתי מייד, כי נזכרתי שזה רק יכעיס אותו יותר.

"לא אמרתי שאת יכולה לפרוש," הוא המשיך. "ואז את משקרת בנוגע לזה כמו אידיוטית."

"מרטיין, בבקשה..."

"תאכלי את ארוחת הערב שלך, אָם," הוא אמר.

נעצתי בו מבט לרגע, מנסה להשלים בראשי, פעם נוספת, עם העובדה שזה עומד לקרות, ולא משנה כמה אתאמץ לעצור את זה. זה היה בלתי ניתן לעצירה.

הבטתי על הצלחת שלי, הרמתי את המזלג, פחות בטוחה בידי השמאלית מאשר בימנית, ואספתי כמה אטריות רוטיני ורוטב בשר. "את ימנית, טיפשה."

עצרתי, עדיין מרגישה את אצבעותיו עוטפות בחוזקה את מפרק כף ידי.

זה לקח רק רגע, ואז הרגשתי אותו מוביל את ידי הימנית ומדרבן אותי לקחת את המזלג. עשיתי כך, והרמתי אותה לאט אל פי כשירו עדיין כרוכה סביב כף ידי, והחודים הקהים של כלי האוכל הכסוף התקדמו לעברי, מפחידיים כפי שדבר לא הפחיד אותי עד כה אי פעם. היססתי, ואז... פערתי את פי, והשתנקתי כשהוא דחף את המזלג הכסוף עמוק, וכמעט חיכך את השקדים.

הורדתי את האוכל ומשכתי את המזלג החוצה, מרגישה את ההתנגדות בזרועו.

מילאנו את המזלג לסיבוב השני, וריאותיי התכווצו.

"מה הבעיה שלך, בדיוק?" הוא לחש. "את לא יכולה לעשות שום דבר כמו שצריך. אף פעם. למה?"

הכרחתי את עצמי לבלוע את הביס בדיוק בזמן לפני שהמנה הבאה עמדה להידחף אל גרוני. הוא טלטל את ידי כשהיא נכנסה לפי, וליבי עצר לרגע, יבבה נמלטה ממני מרוב פחד ששיני המזלג ידקרו אותי.

"חשבתי שאיכנס הביתה, ואת תשבי ותסבירי את עצמך, אבל לא." הוא נעץ בי מבט חודר. "כמו תמיד, את מנסה להסתיר את זה, כמו את עטיפות הסוכריות שהיית מחביאה מתחת למיטה שלך כשהיית בת עשר, ואת שלושת ימי הריתוק, בגיל שלוש-עשרה." דבריו הפכו שקטים עוד יותר, אבל הם הכאיבו לאוזניי עד שכמעט התכווצתי.

"את אף פעם לא מפתיעה אותי, נכון? אפשר לעשות דברים נכון או לא נכון, אמורי. למה את תמיד פועלת בדרך הלא נכונה?"
זאת הייתה חרב פיפיות. הוא שאל את השאלות שהוא רצה לקבל עליהן תשובות, אבל כל מה שאומר יהיה לא נכון. כך או כך, לא היה לי סיכוי.

"למה שום דבר לא נעשה כמו שלימדתי אותך?" הוא המשיך. "את כל כך טיפשה שאת פאקינג לא יכולה ללמוד?"
המזלג נע מהר יותר, אוסף עוד אוכל ומתרומם אל פי, והחודים דקרו את שפתיי כשפערתי אותן בדיוק בזמן. פי התמלא במזון, ולא הספקתי לבלוע לפני שעוד נתחבב פנימה.

"הורים מתים," הוא מלמל. "סבתא שלא מתה. אחות לוזרית..."
הוא שמת את כף ידי, ובמקומה לפת באגרופו את צווארון חולצתי, נעמד על רגליו וגרר אותי אל הדלפק. הפלתי את המזלג ושמעתי אותו נוקש על הצלחת, כשהוא הצמיד את גבי לדלפק.
לעסתי ובלעתי. "מרטיין..."

"מה עשיתי שזה מגיע לי?" הוא קטע אותי. "כל המשקולות האלה, שגוררות אותי למטה? תמיד. כל הזמן. תמיד מעמסה."

העץ התחפר בגבי, והרגשתי שליבי מנסה לזנק החוצה מהחזה.
"את רוצה להיות רגילה לנצח?" הוא פלט, והביט בי בזעף בעיניה הירוקות של אימי ושערו החום הנוצץ של אבי. "את לא יכולה להתלבש, את לא יכולה לסדר את השיער שלך, את לא יכולה להתיידד עם חברים, ונראה שאת לא יכולה לעשות משהו מרשים מספיק כדי להיכנס לאוניברסיטה טובה."

"אני יכולה להתקבל לבית ספר טוב," פלטתי לפני שיכולתי לעצור את עצמי. "אני לא צריכה שחייה."

"את צריכה מה שאני אומר לך שאת צריכה!" הוא צעק סוף-סוף. הרמתי את עיניי אל התקרה מתוך אינסטינקט, מחשש שסבתא שלי תשמע אותנו.

"אני תומך בך," הוא לפת את שערי ביד אחת וסטר לראשי בשנייה. השתנקתי ונרתעתי.

"אני הולך לימי הורים." סטירה נוספת טלטלה את ראשי ימינה, וכשלתתי.

לא.

אבל הוא משך שוב בשערי. "אני דואג שיהיה לך אוכל על השולחן." סטירה נוספת עקצה את פניי כמו צרעה, ואני זעקתי ומשקפיי התעופפו אל הרצפה.

"אני משלם עבור האחות והתרופות שלה." הוא הרים שוב את ידו, ואני השתופפתי וגוננתי על עצמי בזרועותיי כשהוא הכה אותי שוב ושוב. "וזאת התודה שאני מקבל?"
דמעות מילאו את עיניי, אבל ברגע שיכולתי להסדיר את נשימתי, ירו חזרה ונחתה עליי.

ושוב. ושוב. ושוב.

תפסיק. רציתי לצעוק. רציתי לצרוח.

אבל חשקתי את שיניי, במקום.

התנשפתי מרוב כאב, התכווצתי והשתופפתי.

אבל לא בכיתי. לא עוד.

לא עד אחרי שיסתלק.

הוא חזר ואחז בצווארון שלי, לפת אותו בחוזקה באגרופו, והאריג שפשף את צווארי.

"את תלכי לשם," הוא התנשף אל תוך פניי, "תתנצלי, ותחזרי לקבוצה."

לא יכולתי להביט בעיניו. "אני לא יכולה."

הוא השליך אותי אל הדלפק שוב, נסוג מעט ופתח את החגורה שלו.

גוש מילא את גרוני. לא.

"מה זה היה?" הוא שאל. "מה אמרת?"

פניו התעוותו בכעס, העור שלו רתח בזעם, אבל הוא אהב את זה. הוא התלונן על סבתא ועליי – כל הזמן ירק בפניי עד כמה הייתי לנטל – אבל הוא לא באמת רצה שאסתלק. הוא היה זקוק לזה.

"אני לא יכולה," לחשתי, כי הקול שלי רעד כל כך שלא יכולתי לעשות יותר מזה.

הוא משך את החגורה שלו מהלולאות וידעתי מה מגיע. לא הייתה דרך לעצור את זה, כי הוא לא רצה לעצור.

"את תעשי את זה."

עמדתי שם, באמצע הדרך בין הרצון לבכות לרצון לברוח. העונש יהיה יותר מתוק בעיניו אם אגרום לו להתאמץ. שיזדיין.

"לא."

"כן!"

"אני לא יכולה ללבוש בגד ים בגלל החבורות!" פלטתי.
הוא עצר, החגורה התנדנדה מידו, ולא יכולתי אפילו לשמוע אותו נושם.

כן.

זאת הסיבה לכך שהפסקתי לשחות. הפנים שלי לא היו הדבר היחידי שהייתי צריכה לחשוש שאנשים יראו. הגב, הזרועות, הירכיים... אנשים לא טיפשים, מרטיין.

כמעט רציתי להרים את מבטי, לראות מה – אם בכלל – מתחולל בפניו. דאגה, אולי? אשמה?

לא משנה מה הוא הרגיש, הוא היה צריך לדעת שמכאן אין דרך חזרה. עכשיו זה אמיתי. וכל ההתנצלויות, המתנות, החיוכים או החיבוקים, לא יגרמו לי לשכוח את מה שהוא עשה לי.

אז למה להפסיק עכשיו, נכון, מרטיין?

הוא זינק ואחז בידי והטיל אותי על השולחן בנהמה. עצמתי את עיני בחוזקה והתקפלתי לשניים על השולחן, כפות ידי ומצחי פגשו את חלקו העליון.

כשהמכה הראשונה נחתה נלחמתי בדמעות, אבל לא יכולתי להילחם בזעקות שעלו מגרוני כשהחגורה חזרה ונחתה שוב ושוב. הוא כעס עכשיו והכה חזק מהרגיל. זה כאב.

אבל הוא לא יתווכח שוב על הנושא. הוא ידע שאני צודקת. לא יכולתי ללבוש בגד ים.

אחרי שהסתלק שכבתי שם לרגע, רועדת מהכאב שחתך את גבי. אלוהים, רק עשה שזה ייפסק.

זוהי, מייבבת, שמחה שלא צעקתי, שלחתי את ידי והרמתי את הטלפון, הפכתי אותו וראיתי במסך שסבתא עדיין ישנה. עיני התמלאו דמעות.

צלילותה הלכה ודעכה, כך שהיה קל יותר להסתיר ממנה את המתרחש. תודה לאל.

המים זרמו במקלחת למעלה, ויעבור זמן רב עד שהוא יחזור. מחר נתעורר, נחלוף בשקט זה על פני זה ואז נצא לעבודה או ללימודים, והוא יקדים ויחזור הביתה אחר הצהריים, ולשם שינוי הוא יהיה זה שיכין לנו ארוחת ערב. הוא יהיה עדין ושקט, ואז יפתח בשיחה ליד השולחן, על נסיעה לקולג' שהתעניינתי בו, שבאופן רגיל הוא לא היה מאשר, ולא תהיה לו כל כוונה לאשר כשיגיע הזמן לצאת לטיול סוף השבוע הזה. אוכל לנשום במשך שבוע לפני שיפוג קסם "יחסי האחים הנפלאים", והוא יחזור לסורו.

כמו נרקומן.

כמו מחלה.

אבל עכשיו, לא הייתי בטוחה. השבוע הזה היה רע. היה לי פחות מרווח מאז הפעם הקודמת.

מתוך ערפול מצאתי את משקפיי, והתחלתי לנקות לאט את הבלגן שעשינו. סיימתי להדיח את הכלים, הכנסתי את כל השאריות למקרר וכיביתי את האור, לקחתי את התיק שלי, הכנסתי לתוכו את הטלפון, אבל כשהגעתי אל המדרגות והתחלתי לטפס, עצרתי. היא עדיין ישנה. אולי תישן עד הבוקר. אוכל לצפות בה בטלפון מכל מקום.

עם זאת עדיף שלא אעזוב. הגב שלי כאב, שערי היה פרוע, ועדיין לבשתי את מדי בית הספר.

אבל במקום לעלות ולסיים להכין את שיעורי הבית, הלכתי לאחור, כאילו פעלתי במצב של טייס אוטומטי. לקחתי את נעליי, חמקתי מבעד לדלת ורצתי, ולא עצרתי אפילו כדי לנעול את הסניקרס. הגשם הכה בשערי, בגדיי, ברגליים, כפות רגליי היחפות התיזו בגשם על המדרכות. דהרתי לאורך הרחוב, הסתובבתי מעבר לפינה והמשכתי לעבר העיירה.

לא היה לי אכפת שהשארתי את החלון שלה פתוח. היא אהבה את הגשם. שתשמע אותו.

לא היה לי אכפת שהתיק ושיעורי הבית ודאי נרטבים. שוב פניתי ימינה וכשראיתי את זוהר הכיכר לפניי הפסקתי לרוץ, וסוף-סוף יכולתי לנשום. שאפתי נשימה אחר נשימה, האוויר הצונן בריאותיי והגשם שהדביק את בגדיי אל עורי כמעט גרמו לי לחייך.

סוכך אולם הקולנוע האיר לפניי, ועוד לפני שיכולתי לקרוא את המילים ידעתי שהלילה נערך שם מרתון סרטי מפלצות. קינג קונג, פרנקנשטיין, מרבונטה, הזכוב...

במהלך חודש אוקטובר הקולנוע היה סגור רק בין השעות שמונה בבוקר ושתיים-עשרה בצוהריים, אז ניקו אותו וחידשו את האספקה, ובעשרים השעות הנותרות של היום נערכו בו הקרנות חגיגיות לסרטים חדשים ולהיטים ישנים. מעין חודש של פסטיבל סרטי אימה.

עליתי בריצה אל הקופה, נעלתי את נעליי, שהיו עכשיו ספוגות מים ושרוכיהן השתלשלו מהן, והוצאתי מהכיס כסף מזומן. "כרטיס לכל הלילה," אמרתי לבחורה, והושטתי לה שטר מקומט של עשרה דולר מבעד לחור הקטן.

לא אהיה כאן כל הלילה, אבל לפחות אוכל להיות כאן כמה שרק ארצה.

חטפתי את הכרטיס, מיהרתי להיכנס, חלפתי על פני המזנון, וטיפסתי במדרגות לאולם מספר שלוש.

הלכתי במהירות ופתחתי את הדלתות, הבטתי סביב, במקרה שאח שלי גילה שיצאתי ובא בעקבותיי, ואחר כך הסרתי את התיק מעליי ופילסתי את דרכי לאורך המעבר. חיה כלשהי צווחה על המסך ואני התיישבתי במהירות במושב והבטתי סביב כדי לוודא שאני במקום מבטחים.

לא רק שהייתי במקום מבטחים, הייתי לבדי. לא היה שם איש מלבדי.

נרגעתי קצת.

זה היה אמצע השבוע ולמחרת היה יום לימודים. הגיוני שהמקום יהיה ריק. אבל היה מוזר שהסרט הוקרן על אף שאיש לא קנה כרטיס. הנחתי את התיק על הרצפה וכשהכנסתי את ידי, שמחתי לגלות שכל מה שבתוכו נותר יבש, הוצאתי את הטלפון וברקתי שוב מה שלום סבתא.

היא עדיין שכבה במיטתה בחושך, והמוניטור בחדרה צפצף ביציבות ולא עורר כל דאגה. לפעמים חששתי להשאיר אותה לבד עם מרטין, אבל הוא ממש לא טרח לטפל בה יותר מכפי שהיה חייב.

אחזתי את הטלפון בידי, נשענתי לאחור במושב והתכווצתי מכאב שכבר שכחתי שהיה שם.

כשהרמתי את עיניי אל המסך ראיתי את גודזילה.

חיוך קטן עלה בקצות שפתיי.

אהבתי את גודזילה.

ולפני שהבחנתי, היה לי פופקורן וישבתי שם ובהיתי במסך, עיניי היו דבוקות לכל פריים, אחי הלך והתפוגג, בית הספר הלך והתפוגג, ויל גרייסון הלך והתפוגג, והכיתה כולה הלכה והתפוגגה.

כי גודזילה הייתה אדירה.

ולוליטה עשתה לי כאב ראש.

פרק 3

אניור

עכשיו

"ויל?" זחלתי על ידיי וברכיי, טפחתי על רצפת האבן וחשתי את הזוהמה מתחת לידיי.

לאן הוא לקח אותי?

מזמזמתי באפלה, ניסיתי לראות, אבל הכול היה כל כך שחור. נגעתי בפניי. איפה לעזאזל המשקפיים שלי? שיט.

יכולתי לראות די טוב בלעדיהם ובלי עדשות המגע שלעיתים השתמשתי בהן, אבל לא בחשכה שהקשתה עוד יותר. קמתי מהאדמה, אבנים בגדלים שונים מתחת לנעליי עיקמו את הסוליות שלי. הבטתי סביב, ותחבתי את שערי מאחורי האוזן. כלום לא חדר את החשכה.

לא פס של אור. לא ריח. לא פנסים. כלום.

נאבקתי והשתוללתי והכיתי, והדבר הבא שידעתי היה שיצאנו מהדלת, ירדנו במדרגות, עברנו את הפינה והכול החשיך לפתע. ויל, אלוהים. עברו שנים מאז השתחרר מהכלא. למה הוא חיכה עד עכשיו?

הסתובבתי והתנשפתי באוויר הקר, שריחו היה ספוג באדמה ומים. הוא השתנה. הוא נראה בדיוק אותו דבר ובו־זמנית שונה לחלוטין. העיניים שלו...

הוא יאפשר שיקרה לי משהו?

"אמרתי לך שאני לא משקר," מישוהו אמר, ואני התקשחתי.

זה נשמע כמו קולו של טיילור דינסקו בחדר, אבל לא יכולתי לראות אף אחד ושום דבר.

"ידעתי שלא," אמר בחור נוסף מצידי השני. "לבחורות יש ריח אחר. אפשר היה להריח אותה בכל הבית כשנכנסנו."

הסתובבתי לעבר הקול החדש.
 אבל אז מישהו נוסף דיבר משמאלי. "אני אומר שניתן לה לברוח,"
 הוא הקניט. "ממילא היא תמות בחוץ."
 הסתובבתי לעברו, מתנשפת במאמץ ומושיטה את ידיי. איפה הם?
 איפה הם לעזאזל?
 "לפני שזכינו להכיר אותה, רורי?" הזר הנוסף שאל. "בחיך.
 משעמם לי. מבחינתי, היא מוזמנת להישאר. לך לא משעמם?"
 "לא," רורי השיב בקצרה. "אני אוהב את הדברים בדיוק כמו
 שהם."

צחוקים הדהדו בחדר, וטיילור התברח, "לך אולי יש כאן את כל
 מה שאתה צריך, אח שלי, אבל לי בטוח אין."
 "איפה המשקפיים שלי?" צעקתי. "פאקינג תדליקו את האור!"
 "אין בעיה." אמר זה שלא היה טיילור, או רורי או ויל. "הינה."
 לפתע נראה אור בהיר במרחק כמה מטרים ממני, דמות כהה
 הדליקה נר ומצמצתי כמה פעמים כדי להתרגל לאור. קירות לבנים
 נגללו לעין, ומישהו עמד מולי והושיט משהו.
 השתנקתי וכשלתי לאחור, אבל אז הבחנתי במשקפיים שלי בידו,
 וחטפתי אותם.

"תתרחק ממני," אמרתי וזזתי.
 "תירגע, בייבי," הוא נהם. "פשוט פחדנו שתשכרי אותם. אנחנו
 לא רוצים שלא תראי את זה."

גיחוך נשמע מאי שם, ואני הרכבתי את משקפיי על אפי, וכשהפניתי
 את ראשי שמאלה וימינה, ראיתי הכול.
 תקרות עץ היו תלויות נמוך, מים טפטפו והרטיבו את לבני הקירות,
 חביות עץ היו מונחות סביב, ומדפי יין, גבוהים ממני, מילאו את יתר
 החלל. מדרגות הובילו אל מערכת דלתות בתקרה, ותנור הסקה המה
 בפינה. היינו בתוך מרתף. בכית הזה יש אולי כמה כאלה.
 הבטתי על הדלתות.

"מייקה." הבחור שנתן לי את המשקפיים שלי התקרב שוב, והושיט
 את ידו. "מורו."

נסוגתי במהירות, ומבטי טיפס מידו אל פניו.
 מייקה מורו? ראיתי את שערו השחור הפרוע התלוי על צווארו

וסביב אוזניו, את עיניו הכחולות החודרות, הגומה בלחי השמאלית כשחייך. אולי בן עשרים וקצת.

מורו, מורו...

"כמו סטולינז מורו?" שאלתי ולא הצלחתי להסדיר את נשימתי.

זה אבא שלו?

הוא רק חייך חיוך קפוץ ומשך בכתפיו.

שיט. כמה רע צריך להיות, כדי שאפילו עברייך מקצועי לא יוכל

לסבול את הבן שלו עצמו?

הוא הצביע מאחוריו לעבר בחור רזה עם לחיים חלולות ועור טוב

משלי. "רורי גירדון", הוא ציין. "ואת טיילור כבר פגשת."

הסתכלתי על טיילור שישב על ערמת ארגזים מאחורי ויל, גהר

מעבר לכתפו וגיחך לעברי.

נעצתי את מבטי בעיניו של ויל. הוא נשען על הארגזים, וידיו היו

תחובות בכיס האמצעי של הסוטרט.

לידו הייתה דלת, ואני זינקתי אליה. הוא זז מהארגזים ותפס אותי,

וכשדחפתי אותו מעליי הרגשתי משהו בכיס שלו.

היססתי ואז זה הכה בי. **הסכין שלי.**

הסכין שהייתה עליי כשהתעוררתי. מעולם לא ראיתי אותה קודם,

ולא היה לי מושג איך הגיעה לכיס שלי, אבל רציתי אותה בחזרה.

הכנסתי את ידי אל תוך הסוטרט שלו, משכתי את הסכין

וצערתי לאחור, כשאני שולפת אותה ומביטה סביבי.

הבחורים האחרים פלטו גיחוכים חרישיים.

"אתה הבאת אותי לפה?" צעקתי על ויל.

כמה זמן הוא היה פה?

אבל לא ציפיתי לתשובה.

רק צרחתי. "תנו לי לצאת!"

השתנקתי. ריח המקום, החשכה והעובדה שאין לאן לברוח, הקפיאו

לי את הדם. החנקתי את הבכי.

ידעתי שאי אפשר לסמוך עליו. אמרתי לו את זה. ידעתי.

"אני שונאת אותך", אמרתי. הכול היה באשמתו.

טיילור קפץ מהארגזים והתקרב אליי, ואני זינקתי לעברו, אבל

מישהו מאחור תפס את ידי.

הסתובבתי בחדות והנפתי את הלהב, ומייקה מעד לאחור, מתנשף.

דם זלג מזרועו, ואני פסעתי לאחור כשהסכין בידי, כדי להבטיח שיישאר מולי.

"פאק," מייקה קילל.

"אמרתי לך להשאיר אותה למות בחוץ," רורי סינן, אחז בזרועו המדממת של מייקה והרים אותה.

"תנו לי לצאת!" צעקתי שוב.

אבל אז כולם הרימו את מבטיהם, הסתכלו על משהו מאחוריי ונעצרו במקומם.

הודקפתי. מה?

אבל לא היה לי זמן לתהות. מישהו תפס את ידי האוחזת בסכין, מעך אותה וסגר את אגרופו על גרוני בידו השנייה.

זעקתי בקול משתנק והפלתי את הסכין לרצפה.

הוא סובב אותי, עדיין אוחז בצווארי, וכשהטיתי את ראשי לאחור והרמתי את מבטי, ראיתי שיער חום מוזהב משוך לאחור, ועצמתי לחיים גבוהות שמסגרו עיני ענבר.

צעיר, אבל מבוגר מכל האחרים. אולי בן גילו של ויל.

זוויות פיו התעקלו, והלב שלי הלם כל כך בחוזקה עד שכאב לי לראות את כתפיו הרחבות, את הזיפים ואת העורק הכולט בצווארו.

"ואני חשבתי שיהיה להם מתקן נפרד לנשים צעירות," הוא התלוצץ והניח לעיניו לעבור על גופי. "הם ממש מתאמצים לגרום לנו להמשיך להתנהג לא יפה?"

מסביב נשמעו קולות גיחוך, ניסיתי לדחוף אותו והנחתי את ידי על החזה שלו, שמעתי שפשוף על האדמה, בטח מישהו שהרים את הסכין.

שערי היה תלוי על פניי, מעל משקפיי, והייתי כל כך צמאה.

הוא הרפה ממני ואני זינקתי לאחור, שומרת מרחק ביני ובין כל אחד מהם.

"תסלחי לי," הוא אמר. "סתם בדיחה."

הוא הקיף אותי, וכשעצר ליד מייקה מורו, הוא הרים את זרועו של הבחור ובחן אותה.

זרקתי מבט אל ויל, אבל הוא רק השפיל את עיניו וגירד בהיסח הדעת את הדם מתחת לציפורניו בסכין שלי, כאילו אני לא שם. "יהיה בסדר. הסתכלתי שוב על הבחור שדיבר עם מייקה, וראיתי אותו מרים שוב את ידו כדי לעצור את שטף הדם. "רק תדאג שהיא תהיה נקייה."

מי זה הבחור הזה? הוא היה...?

הוא "האחראי"?

סרקתי בעיניי את בגדיו, וראיתי חולצה לבנה מחויטת ומתוחכמת, מגוהצת למשעי ותחובה בתוך מכנסי חליפה שחורים, וחגורת עור מבריקה. הוא נעל נעלי עור שחורות, והכול הלם אותו באופן מושלם, כאילו נתפר במיוחד למידותיו.

הוא היה לבוש מעט יותר טוב מהבחורים האחרים, אבל הוא אמר "אנחנו". הם ממש מתאמצים לגרום לנו להמשיך להתנהג לא יפה, הוא אמר.

הוא היה אסיר. הוא היה האלפא, זה שוויל דיבר עליו. מייקה הנהן לעברו וזרק לעברי מבט זועם, והאלפא חזר להתייחס אליי.

"אני מתנצל על ההתנהגות שלהם." הוא הצמיד יד לחזה שלו, והתקרב. "בכל הכנות."

אבל לפני שהספיק להתקרב עוד, דחפתי אותו לאחור, וחולצתו המגוהצת הוכתמה בכללוך שלי. "תתרחק ממני." ואז הבטתי בויל. "ויל!" נבחתי.

הוא רק עמד שם והרים את מבטו עד שפגש את מבטי, ונראה אדיש לחלוטין.

"ויל!" אלוהים, צא מזה!

לעזאזל עם זה. רצתי לעבר המדרגות, וטלטלתי את הדלתות הכפולות כדי לצאת החוצה.

"לא הייתי מנסה את זה," האלפא אמר. "קר, אני משער שאת לא יודעת לצוד, ותאמיני לי כשאני אומר שאת יכולה ללכת יום שלם בכל כיוון, ולא תראי כלום חוץ מאשר את טביעות הרגליים שלך, עד שתיכנעי בסוף, ותגררי את התחת הקפוא שלך בחזרה לכאן, כי לא תהיה לך כל ברירה אחרת."

נהמתי, דחפתי והטחתי את גופי על הדלתות, אבל כל מה ששמעתי
היו שרשראות שהיו קשורות מצידן השני, כדי שיישארו נעולות.
"תחזיר לה את זה," שמעתי אותו אומר מאחוריי.
הבטתי מעבר לכתפי וראיתי שהוא מדבר אל רורי, שעכשיו אחז
בסכין שלי, הפך אותה בידיו ובחן אותה.

הוא צמצם את עיניו. "היא דקרה את מייקה," הוא טען.
האלפא התקרב אליו, השפיל את מבטו אל עיניו ולא אמר מילה
נוספת. רורי הידק את שפתיו, התקרב אליי והשליך לעברי את הסכין,
ועכשיו הוא כבר רתח.

תפסתי את הסכין, ירדתי במדרגות ואחזתי בה חזק באגרופי.
"אני איידן," האלפא אמר והביט בי. "איידן קריר. אף אחד לא ייגע
בך שוב. מילה שלי."

"מילה שלך..." כמעט צחקתי. "יש לזה בכלל משמעות? כל מה
שאני יודעת עליך זה שהיית מתועב מספיק כדי לגרום לכך שיכלאו
אותי כאן!"

הוא חייך חיוך עקום, הלך אל דלת פלדה קטנה בקיר ופתח
אותה.

בפנים פרצו להבות, והוא רכן ולקח שני בולי עץ והשליך אותם
אל תוך התנור. "אולי את מכירה אותי," הוא ענה, כשלקח את
המחתה ומעך את העץ. "המשפחה שלי היא בוודאי הבעלים של
אחת מסדנאות היזע בווייטנאם שבהן מייצרים את חולצת טרגט
הזולה שלך."

טיילור צחק ואני הקשחתי את גופי.

הבטתי באיידן פותח עטיפת נתח בשר שהייתה עשויה מאותו נייר
קצבים לבן שעטף את מרבית האוכל שראיתי במקרר למעלה.
הוא הרים אותו בין אצבעותיו, הטיח אותו על מגש מתכת שהחליק
אל תוך תנור האבן. נרתעתי למראה הלהבות שבלעו אותו. התנור
נראה עמוק מספיק כדי להכיל אדם שלם.
נלחצתי.

"אף אחד לא ייגע בך," הוא אמר, בוהה בלהבות, ואז הסתובב
והביט בי. "עד שתרצי שניגע בך."

קולות גיחוך מילאו את החדר ואני ליקקתי את שפתיי, מעורערת.

"למה אני כאן?"

אבל הוא רק הקניט אותי. "נכון?" הוא אמר. "למה מישהו מאיתנו כאן? כולנו חפים מפשע."

רורי ומייקה צחקו, ואני התקדמתי מעט ואחזתי חזק בסכין. "אני לא אסירה," אמרתי לו. "אני לא מגיעה ממשפחה עשירה. אני זוכרת רק שיצאתי מהמשרד שלי בסן פרנסיסקו לארוחת צוהריים, והתעוררתי כאן. איפה אנחנו?"

איידן רק בהה בלהבות, והאור רקד על פניו. "היא מכירה את ויל," טיילור אמר. "באמת?" איידן הביט מעבר לכתפו בוויל. "היא משפחה? בבקשה תגיד שלא."

ויל היסס, כשידיו בתוך הכיסים, ונשען על הארגזים. האש השתקפה במבטו, כשהתבונן בי. "ויל, התחננתי."

אבל הוא המשיך לשתוק. "לא נראה שהוא מכיר אותך," איידן אמר בהתגרות. הנעתי את ראשי. "חייבת להיות דרך כלשהי להשיג את אנשי האבטחה או את האנשים שמנהלים את המקום הזה או..." איידן הוציא את הסטייק שרחש על המגש והניח אותו על שולחן העץ, לקח סכין ומזלג וחתך את הבשר. "יש לנו מטבח כמובן, אבל הבשר כל כך יותר טוב כשצולים אותו כאן למטה." הוא הזמין אותי במבטו להתקרב. "את בטח רעבה. אנחנו לא לגמרי בלתי מתורבתים. בואי לכאן."

הוא לקח קנקן ומזג כוס מים, והפה שלי התייבש עוד יותר כשראיתי כמה טוב זה נראה.

"איך קוראים לך?" הוא שאל, ורחף לעברי את הכוס והמחבת.

סגרתי את פי בכוח.

אבל ויל דיבר לפניי.

"קוראים לה אמורי סקוט," הוא ענה.

שלחתי מבט אל ויל. גיחוך ריקד בעיניו ונעלם.

"גם היא מת'אנדרר ביי?" איידן שאל אותו.

ויל הנהן.

טיילור חזר לשבת במקומו על הארגזים מאחורי ויל, ושוב ריחף מעל כתפו, וכל האחרים הסתכלו עליי.

התקרבותי עוד קצת לוויל, עכשיו כבר כעסתי מכדי שיזיז לי. "תמיד נגרר," הקנטתי אותו. "אף פעם לא מוביל, ותמיד ננעל על כל אחד שאוהב אותך." הוא נעץ בי מבט.

"החברים שלך המשיכו הלאה," אמרתי לו. "הם קונים את כל ת'אנדר ביי. מקימים משפחות. בטח שמחים שנפטרו מהחולייה החלשה." עיניי בערו כשהסתכלתי עליו. "אפילו דיימון נראה שמח, אם לשפוט על פי החדשות מהבית. הוא מסתדר ממש מצוין בלעדריך, וכל הצעדים שהוא עושה נכונים." שרירי הלסת שלו התכווצו, ואני חייכתי קצת.

כן. הוא לא אהב את זה...
 "דיימון..." איידן מלמל והביט לעבר ויל. "טורנס?"
 ויל המשיך לשתוק.

"ומייקל קריסט, וקאי מורי, נכון?" איידן המשיך. "הייתי מקנא בך, שיש לך אנשים שדואגים לך כל כך עד שהם שלחו עזרה, אם זאת לא הייתה בחורה שהגיעה באיחור של שנה."
 כולם גיחכו.

אף אחד לא שלח אותי. מישהו חטף אותי.
 "לקח להם הרבה זמן," טיילור הוסיף. "ואנחנו היינו כאן כל הזמן וטיפלנו בו."

"הוא שלנו עכשיו," איידן אמר לי. "הנכד של הסנטור השתדרג לחברה גבוהה יותר, יקירתי. אנחנו לא צעצועים שמשחקים במלחמה." "לא, אתם אסירים שמשחקים בנדמה לי, כאילו יש לכם איזשהו כוח."

הוא הנהן פעם אחת, באדישות. "נחזור לנושא הזה בפעם אחרת. תאכלי."

האוכל היה מונח שם, הריח התפשט באוויר, וראיתי את מייקה נועץ בו מבט יותר מפעם אחת.

איידן חתך את הבשר שלו ונגס. איפה האוכל שלהם? הסתכלתי על ויל, אבל הוא עדיין רק הביט בי.

"אני לא נשארת כאן חודש", אמרתי.
איידן המשיך לאכול, לקח את המים ושטף בהם את הכשר בגרונו.
"דברים קורים במהירות בטבע", הוא אמר וחתך חתיכה נוספת.
"ציד, דיג, טיולים, וכשאנחנו מבודדים כל כך... המשמעות של פציעה פשוטה יכולה להיות מוות." הוא הרים את עיניו אליי. "פציעה פשוטה יכולה להשאיר אותך עם המון כאב."
הוא לעס את האוכל שלו ותוך כדי בליעה הרחיק ממנו את הצלחת.
"מייקה חטף התקף חרדה כשרק הגיע," הוא הסביר והביט על הבחור. "זוכר? היינו צריכים להוריד אותו לכאן למשך יום שלם, כי ההיסטוריה שלו הטריפה אותנו."
עיני זינקו אל מייקה, שנעץ עכשיו את מבטו ברצפה. הם נעלו אותו כאן? מפני שהיה לו התקף חרדה? הוא היה עלול למות.
הסתכלתי על ויל בתחינה, אבל הוא כבר לא הביט בי. הוא לא הביט יותר בכלום, רק בהה ברצפה, כמו מייקה.
"לא הייתי רוצה שזה יקרה לך ברגע הלא נכון," איידן אמר והתקרב אליי. "כשאנשי הצוות יחזרו את עלולה להיות כאן, בתעלות, ואף אחד לא יבחין כך עד שיעבור עוד חודש."
הלב שלי צנח לבטני, ואף שלא ידעתי למה האחרים נכלאו כאן, היה לי מושג די ברור מה הפך אותו לאיום שכזה.
הוא התקרב אליי, ועכשיו הבחורים מאחוריו כבר לא צחקו כל כך.
"את תישארי איתנו," איידן לחש. "אנחנו נדאג לך עד שהם יגיעו."
"אני רוצה לדבר עם ויל לבד," אמרתי וניסיתי להישמע קרת רוח.
איידן הפנה את מבטו אל ויל. "יש משהו שאתה יכול לשמוע ואנחנו לא?"
עיניו של ויל זינקו ממני אליו, והוא היסס לרגע לפני שענה, "לא."
איידן הסתובב וגיחך, ואני ידעתי.
ידעתי...
לא יכולתי להישאר כאן. יש כאן עיר, בקרבת מקום. גם אם אצטרך ללכת שלושה ימים ולמות מהתייבשות, אמצא אותה.
הקפתי לאט את איידן, ולא הורדתי את העיניים מהבחורים כשהלכתי אחורה, לעבר הדלת. "רוצים ליהנות קצת?" שאלתי את טיילור. "אני אתן לכם יתרון של חמש דקות."

חיוכו התרחב, והוא הביט על איידן ואחר כך שוב עליי. "שתיים", הוא המה.
הוא זינק מעל הארגזים, ויל, רורי ומייקה הסתובבו והסתכלו עליי, ואיידן נעמד מאחור והמתין.
ואז...

זינקתי לעבר הדלת, פתחתי אותה ודהרתי דרכה, הסתערתי וטיפסתי על מדרגות האבן הישנות ומבעד לדלת בראשן.
הם שאגו מאחוריי והציתו אש תחת כפות רגליי, ואני הסתובבתי ולא ידעתי איך להגיע מכאן לדלת הכניסה, אבל ראיתי את המטבח, ורצתי לשם.

הקפתי את האי הגדול וזינקתי אל עבר הדלת האחורית, הסתערתי דרכה, וכשזינקתי ורצתי במדשאה, מעדתי מייד על ברכיי והתגלגלתי במורד גבעה קטנה, והחשכה הגיחה מכל מקום.
קרח חלחל מבעד לעורי.

הוא צדק. היה קר.
נעמדתי על רגליי באופן מגושם ופתחתי בריצה. רצתי ורצתי, ולא העזתי להסתכן להביט לאחור, ומיהרתי לחפש מחסה בין העצים שראיתי לפניי.

משתנקת מחוסר אוויר, העפתי מבט לשמאלי וראיתי מפל רחב וגועש מעבר לצוק. האטתי ועיניי נפערו כשראיתי שהוא מתנשא גבוה ומרפסות הבית משקיפות אליו.
אלוהים. המשכתי לרוץ, ולא האמנתי למראה עיניי. איפה אני, לעזאזל?

המפל נשפך אל תוך ערוץ שלא יכולתי לראות, אבל רק הנעתי את ראשי ורצתי כל כך מהר, עד שכל גופי צרח. צללתי אל תוך אפלת העצים ודהרתי דרך הסבך. הצטערתי שלבשתי חולצה לבנה.
כשחלפתי בין העצים החלטתי להישאר קרובה לקצה היער, במקום שבו האדמה גלשה הצידה. היה סיכוי טוב שיש נהר למטה, שהזרים הלאה את מי המפל, ובמקום שבו יש מים, יש ערים.
מעדתי על סלעים וענפים שהצליפו על זרועותיי, ואפילו לא טרחת להביט קדימה, רק חזרתי והגבתי את משקפיי על גשר אפי, כשהסכין עדיין אחוזה בירי, והתאמצתי לנשום.

היה פאקינג קר. איפה אנחנו? היה רק אמצע אוקטובר, בחצר האחורית היה מפל, והעצים לא היו שייכים לשום מקום שחייתי בו מימי.

קנדה? היו שם צמחי רוש, עצי אשוח ועצי אורן לבן...? העצים האלה היו חלק מאזור צפון אמריקה.

מייד אחרי הקולג' השתתפתי בקבוצת עיצוב ששיפצה בית ישן בסנט ג'ון. הבעלים התעקש להחזיר לנכס צמחייה מקומית. אלוהים, איך הגעתי לכאן?

שאגות נישאו באוויר מאחוריי, וייבכתי. הם התקרבו.

מיהרתי עוד יותר, כששאגותיהם הלכו והתקרבו זיעה כיסתה את גבי למרות הקור, וכשדהרתי קדימה כמעט יכולתי להרגיש את ידיהם עליי. השתטחתי על הקרקע, והצטנפתי מאחורי שיח כדי להסתתר. לא יכולתי להפסיק להשתנק מקוצר נשימה, ליבי עמד לזנק החוצה מהחזה. לא היה לי סיכוי לברוח מהם.

אסתתר עד שהם יוותרו, ואז אברח.

ענפים רשרשו וקול הלמות צעדים חלפו לידי. לא ראיתי אותם בין הצמחייה, אבל שמעתי אותם.

הם רצו וצעדיהם הלכו ונעלמו, ואני נשארתי נטועה במקומי.

"אמוריי!" הם צעקו, אבל קולותיהם לא היו קרובים. חייכתי.

"אאאאאאמורררררי!" הם קראו בקול מתנגן.

ולמרות זאת, קולותיהם הלכו והתרחקו.

אט-אט החלקתי את הסכין לכיס, התרוממתי מעט על רגליי, מספיק כדי להביט מעבר לקצות השיחים, רק כדי להגניב מבט לעבר מיקומם.

לא ראיתי איש. כן.

אתחבא כאן – או במקום אחר, אם יהיה צורך – ואימלט כשהם ייעלמו. השטח היה ענקי. הם לא יכולים לכסות את כולו.

אני אצא מכאן – כך או אחרת.

חזרתי והשתופפתי כדי לשמר את מקום המחבוא שלי, אבל אז קלטתי את מייקה רץ במהירות ישירות אליי.

"בוווו!" הוא צעק.

צרחתי ואיברדתי את שיווי המשקל, נופפתי בזרועותיי ועפתי לאחור. התגלגלתי במורד שיפוע קטן וניסיתי להיאחז באדמה כדי לעצור את עצמי, אבל רק המשכתי להחליק מטה.
שיט!

צעקתי, רגליי התנדנדו מעבר לקצה כלשהו, מעדתי מעבר לקצה הצוק, ויד לפתה את ידי בדיוק בזמן.
בעטתי, הבטתי מטה וראיתי את הנהר הרחק למטה, כשהנפתי את ידי למעלה ונאחזתי במי שתפס אותי.
"רורוי!" מייקה צעק והחליק על התחת יחד איתי, כשהוא אוחז בי.
"טיילור!"

הרגשתי שאנחנו מחליקים, ופלטתי יבבה. הוא ייפול איתי. הוא לא יוכל להחזיק מעמד.

גוף נוסף צנח לידו, ורורוי לפת את זרועי.
נותרתי תלויה שם, כששניהם אוחזים בי, וידעתי שבכל רגע הם יכולים לשחרר את ידיי, וכבר לא הייתי בטוחה שאני מעדיפה להסתכן ברעב או למות חשופה בטבע. אל תרפו ממני.
טיילור, ויל ואיידן החליקו במורד הגבעה שמאחוריהם, ונעמדו מעל שלושתנו.
איידן נראה שלו כפי שנראה בתוך הבית, כאילו אפילו לא הזיע כשרדף אחריי.
הוא הטה את ראשו והביט בי כשהתנדנדתי שם. "תכניסו אותה לחדר שלי," הוא אמר.

פרק 4

אניורי

לפני תשע שנים

"מה עשית אתמול בשיעור ספרות?"

אָל ברקהרט לבשה את מכנסי המדים, והביטה עליי כשהסרתי את העניבה והסתובבתי כדי לפתוח את כפתורי החולצה.

הטישירט הלבנה ארוכת השרוולים נשארה עליי כשחטפתי את הז'קט של מדי התזמורת מקולב שהתנדנד על חזית הלוקר שלי.

מלתחת הבנות הייתה צפופה – מעורדות, חברות תזמורת ונבחרת ההוקי התחרו על החלל, וניסו לצאת למגרש או ללכת הביתה.

"סיימתי לקרוא את לוליטה", מלמלתי.

"את יודעת למה אני מתכוונת."

לכסנתי אליה מבט.

הבוקר דילגתי על שיעור ספרות, ללא ספק מצפה לי עימות נוסף עם אחי הערב, כשיגלה, אבל פשוט לא יכולתי לראות את ויל ואת

חבורת הרבילים העליזה אחרי ההתפרצות שלי אתמול.

במקום, התחבאתי בספרייה.

"שיתנהגו כמו חארות כל עוד הם יכולים", לבשתי את המעיל,

והבר הכבד שרט את גבי וצרב את עורי. "בסופו של דבר החיים יפילו אותם על הפנים, כמו שקורה לכולנו."

לא פחדתי מהפרשים ומהשלכות העימות שלי איתם אתמול בכיתה. ידעתי רק שאני לא יכולה להתפרץ כך שוב, וכדי לא לתת

להם סיפוק בכך שיראו אותי יושבת שם וסותמת את הפה, פשוט לא באתי בכלל.

אספתי את שערי ומשכתי אותו לקוקו נמוך, הרמתי את משקפיי מהספסל והרכבתי אותם. הכרזה שהייתה תלויה על קיר המלתחה

נראתה עכשיו ברורה יותר.

הצביעו לארי!

מלכת נשף הבוגרים.

נשף הבוגרים. נאנחתי. הייתי בטוחה שגם אם דלת מכונית תיטרק לי על הפטמות, זה יכאב פחות.

או אם אצטרף למכון כושר.

או אקרא את פעמון הזכוכית בין התקפים של הטחת הראש בקיר. אל הוציאה מהלוקר שלה דאודורנט ומרחה על עצמה. "את באה

לסטיקס הערב, נכון?"

בעטתי מעל רגליי את הסניקרס, משכתי את המכנסיים שגיהצתי קודם מהמתלה, ולבשתי אותם, ורק אחר כך פתחתי את רוכסן החצאית והנחתי לה ליפול על הרצפה. "מה את חושבת?"

"את מגניבה מדי לזה?"

הנהנתי, הרמתי את המכנסיים והידקתי אותם על מותניי. אין ספק, הבחורה הכירה אותי.

הנהנתי ופתחתי את דלת הלוקר שלה והחוויתי בידי אל עבר מדבקת הטרויאנים, סמל קבוצת האתלטיקה של אוניברסיטת דרום קליפורניה, שהדביקה בפנים. "לא לכולנו יש הורים ששומרים בחיג מהיר את מספר הטלפון של משרד הרישום של יו.אס.סי."

כפתרנו את המעילים הכחולים-לבנים, אבל כשהיא קלעה את שערה הבלונדיני לצמות ואני נעלתי את נעליי השחורות, יכולתי להרגיש שמבטה נח עליי.

"מותר לך להירגע מדי פעם." קולה היה שלו אבל תקיף. "אנחנו לא פחותים ממך רק מפני שאנחנו אוהבים לבלות, את יודעת?"

"תלוי למה את קוראת בילוי, אני מניחה."

היא התיישבה והתחילה לשרוך את נעליה, אבל אז ראיתי שהפסיקה, והיססתי, כי הבנתי איך דבריי התקבלו.

הרמתי את עיניי אליה, וראיתי שנרתעה קצת. "אני מצטערת," אמרתי. "לא התכוונתי לזה."

לעזאזל, התנהגתי בגסות רוח. אל ואני לא היינו חברות, אבל ניסינו, למרות הקשיים שהערמתי.

"ואני כן מבלה," התגריתי בה. "מי אמר שאני לא מבלה?"

היא המשיכה לקלוע את צמותיה. "תלוי למה את קוראת בילוי, אני מניחה," היא החזירה לי.

צחקתי, ושמחתי שהיא זורמת איתי. ידעתי איך אני מתנהגת. שיפוטית, חצופה, צרת מוח, אבל גם ידעתי למה. קינאתי.

אנשים שמחים לא פוגעים באחרים, ועל אף שלא חשבתי יותר מדי על ההתנהגות שלי בשיעור ספרות אתמול, עם ויל וחבריו, לאנשים כמו אַל לא הגיע יחס כזה.

רציתי שמישהו יבין אותי.

"ראית פעם בטלוויזיה פרסומת ללמבורגיני?" הסתובבתי והסתכלתי לה בעיניים.

היא נדה בראשה.

"אין כאלה," אמרתי לה. "כי מי שיכול להרשות לעצמו למבורגיני לא יושב בבית וצופה בטלוויזיה."

"אז את רוצה שתהיה לך למבורגיני יום אחד, ובגלל זה את לומדת כל כך הרבה ולא מבלה בכלל?"

"לא," גיחכתי ואספתי את מדי בית הספר שהיו פזורים על הרצפה. "המטוס הפרטי שלי יוציא אותי מהעיירה הזאת הרבה יותר מהר ממכונית. אני אנופף לשלום ואראה את הכול נעלם על המסלול מאחוריי."

"אשתדל לא לקחת את ההערה הזאת באופן אישי," אל השיבה. חייכתי אליה, וקיוויתי שהיא לא לקחה את זה באופן אישי. רציתי להתרחק מהעיירה הזאת ככל שאוכל ברגע שאוכל מכמה סיבות, ואחרי שאסתלק, רק דבר אחד יוכל להחזיר אותי.

"אין אפילו דבר אחד שאת אוהבת בת'אנדר ביי?" היא שאלה. השפלתי את עיניי לרגע והסתכלתי עליה. "למה, לדעתך, אני עדיין כאן?"

ואז פתחתי את הלוקר שלי והצגתי בפניה את צידה הפנימי של הדלת, אבל במקום מדבקה של הטרויאנים או כל מדבקה אחרת, היה שם צילום קטן של סבתא ושלי בפארק, ביום הולדת אחד-עשר שלי.

עורי בגופייה הכחולה היה כהה יותר מהגוון השזוף הרגיל, אחרי שעות ארוכות שבילינו בשמש באותו קיץ, לחיי היו ורודות מרוב חיוכים ומכך שהדבר היחיד שהדאיג אותי היה איך אבלה מחר, ולא

משנה אילו משקפיים הרכבתי, הם תמיד נראו גדולים מדי לפנים שלי. הייתי חנונית ושמחה, וכשנזכרתי שהאישה בתמונה לא דומה כלל לאישה ששכבה עכשיו במיטה בבית, גרוני דקר מרוב דמעות. אבל הסתכלתי על אָל בחיוך קטן, כי רק למען סבתא שלי אחזור לעיירה הזאת.

למעשה, הרעיון לנסוע ללמוד בקולג' ולעזוב אותה, אם היא עדיין תהיה בחיים, היה כמעט בלתי נסבל. שפשפתי את עיניי מתחת למשקפיים, ותחבתי את מדי בית הספר לתוך הלוקר.

כשהרמתי את עיניי, הבחנתי במשהו. מה זה? צמצמתי את עיניי, הושטתי את ידי והורדתי מהמדף העליון חיית פרווה רכה.

עצרתי, מבולבלת. איך זה הגיע לכאן? חיפשתי סביב לראות אם מישהו מסתכל עליי, וכשמבטי הצטלב במבטה של אל הגבהתי את הצעצוע. "את הנחת את זה כאן?"

היא הביטה בכובת הפרווה ואחר כך בי, ונדה בראשה. "לא. אני אפילו לא יודעת מה זאת הלטאה הזאת. כוח ענק?" בחנתי את כובת הקטיפה האפורה, ראיתי את הטלפיים, השיניים, הזנב והקשקשים לאורך גבה, את פניה הנוהמות בכעס... "זאת גודזילה..." מלמלתי, ופרצתי בצחוק.

מי שם את זה פה? ואז פניי נפלו. אמש צפיתי בגודזילה. חשבתי שהייתי לכרי באולם. מישהו ראה אותי?

זה רק צירוף מקרים, נכון? "מה זה?" אל הרימה את פיסת הנייר וחטיף הגרנולה שהיו קשורים לרגלה של כובת הפרווה. היא הקריאה את הפתק, "שעת השקיעה, שש ושלושים ושמונה דקות." הבטתי לעברה.

היא משכה בכתפיה. "זה נשלח על ידי מישהו שיודע שהיום זה ערב יום כיפור," היא אמרה. בעיירה כמו זאת, כולם ידעו מי היו הילדים היהודים.

והילדים השחורים. והעניים.

היינו מיעוט בולט בת'אנדר ביי.

כל אחד יכול היה לשלוח את הפתק, והתפתיתי לשמור אצלי את החטיף. לא בדקתי מתי תשקע השמש ואוכל לאכול, ושכחתי להביא משהו לנשנש אחרי המשחק. הייתי רעבה.

אבל אז ראיתי פס שחור, חלק מכרטיס שהיה קשור לזנב של גודזילה, וקרעתי את הסרט.

כרטיס יחיד

אמורי סקוט

L-348

קראתי שוב ושוב את הכתוב ביד רועדת, זיהיתי את הנייר השחור בעל השוליים הכסופים והמספר הסידורי המזהה כל אחד מהכרטיסים שנמכרו. זה היה אירוע שנתי.

זה היה...

"את רצינית?" אל פלטה, חטפה את הכרטיס מידי ונעצה בו את מבטה. "הזמנה מתלמיד כיתה י"ב?"

פתחתי את פי, אבל אף מילה לא יצאה. מסיבת הנעילה של תלמידי כיתה י"ב שנערכה כל שנה בחודש אוקטובר – במהלכה החוגגים ננעלים בחלל אחד למשך כל הלילה – עמדה להתקיים הערב. אחרי משחק הכדורסל. תלמידי השכבות האחרות הורשו להשתתף רק אם קיבלו הזמנה מאחד מתלמידי או תלמידות כיתה י"ב, וכל בוגר יכול היה להזמין רק אורח אחד.

מישהו מכיתה י"ב נתן לי את ההזמנה היחידה שלו?

זאת בטח טעות.

"קחי את זה," אמרתי לה.

בשום אופן לא יכולתי ללכת. זאת הייתה מלכודת.

היא אחזה בהזמנה לרגע ואז נאנחה והושיטה לי אותה בחזרה. "עד

כמה שזה מפתה, את צריכה את זה יותר ממני."

קיפלתי את ההזמנה באגרופי ועמרתי להשליך אותה לתחתית הלוקר שלי, אבל אל חטפה אותה מידי, תחבה אותה לתוך הז'קט שלי, והשחילה אותה בין שני כפתורים.

"להיערך בשורה!" מנצח התזמורת קרא.

העפתי מעליי את ידה של אל במכה. "תפסיקי, לעזאזל," סיננתי.
 "אני לא הולכת."
 "במקרה שתשני את דעתך," היא צייצה. אבל אז הנמיכה את קולה
 ללחישה. "נו, ממה את דואגת? זה לא שבאמת תהיי נעולה איתם."
 איתם. היא התכוונה לשמיניסטים.
 אבל רק ארבעה מהם עלו בראשי.
 לכסנתי אליה מבט, השלכתי את גודזילה אל תוך הלוקר והוצאתי
 ממנו את החליל שלי.

"הוא כזה חמוד!" אל אמרה, אבל דבריה נשמעו כמו נהמה קטנה,
 כאילו דיברה על תינוק מתוק.
 גיחכתי בשקט. לא הייתי בטוחה על מי היא מדברת, אבל יכולתי
 לנחש.
 ויל גרייסון רץ לאורך המגרש, כדרר את הכדור והעביר אותו
 למרכז, ואז מיהר שוב קדימה, תפס אותו וקלע ישירות לסל.
 הכדור החליק מבעד לרשת, בלוח התוצאות נוספו שתי נקודות,
 והקהל הריע.
 מייקל קריסט החליף איתו כִּיף והסתער על המגרש, הוא רץ לפני
 רכז הקבוצה השנייה, חטף את הכדור שוב, והעביר אותו לקאי.
 "ואוואו!" כולם סביבי צרחו.
 מחיתי את הזיעה מעל מצחי והסתכלתי על ויל, שהרים את
 החולצה שלו והשתמש בה כדי לעשות את אותו הדבר.
 לא יכולתי להימנע מלהביט על בטנו החשופה, ומכנסי הספורט
 השוו לעורו גוון זהוב עוד יותר, עם הקימורים והשיפועים ההדוקים
 שיכולתי לראות מכאן.
 להט כיסה שוב את פניי, והסתתי את מבטי. ללא ספק, כחול ניבי
 היה הצבע שלו.
 ניסיתי לחשוב על דברים אחרים, כמו שעשיתי תמיד גם במשחקי
 פוטבול, אבל גם כשלא הסתכלתי על המגרש רציתי להסתכל. ויל
 גרייסון היה השחקן הטוב ביותר שהיה לנו מעולם, טוב יותר מקריסט,

שכבר ניהל משא ומתן על מלגת ספורט שהוא כלל לא היה זקוק לה, בשנה הבאה.

למה ויל לא מתחרה על מלגה? צריך הרבה מזל כדי להיות בעל כישרון שיכול לפתוח דלתות בפניך, אבל מצד שני, הוא לא היה זקוק לעזרה בפתיחת דלתות, נכון? הוא בוודאי כבר היה אגדה במקום כלשהו, והעתיד שלו היה מתוכנן.

שריקת הסיום רעמה, ואני בחנתי את לוח התוצאות כדי לוודא את מה שכבר ידעתי. ניצחנו. בהפרש גדול.

חבל שזה לא היה משחק אמיתי. רק הצגה קטנה לפני פתיחת העונה הרגילה, בנובמבר.

חזרתי והרמתי את עיניי בהיסוס, ומצאתי אותו על המגרש. הוא דיבר עם דיימון טורנס ומחה את הזיעה מעל פניו, השיער הרטוב על עורפו נראה כזה יותר מהשיער בקצה קודקודו.

לאחר מכן... הוא הביט מעבר לכתפו והסתכל לי בעיניים.

חיוך התפשט על פניו, כאילו ידע כל הזמן שאני מסתכלת עליו, והרכנתי את פניי בלחיים בוערות.

איכס. הסטתי את מבטי.

כזה אידיוט.

הקהל החל להתפזר, כולם ירדו מהיציעים, וכשהצצתי בשעון ראיתי שהשעה קצת אחרי עשר. דקירות הרעב פסקו אבל הפה שלי רייר בכמיהה לחטיף הגרנולה ההוא, ועכשיו יכולתי לאכול.

אבל לא הייתי טיפשה מספיק כדי לאכול חטיף ששלח לי מישהו שאני לא מכירה. קיוויתי שמרטין השאיר אותי כאן לבדי ואוכל להכניס קצת אוכל לבטן שלי לפני שהוא ייסע לעיר.
"סקוט!" מישהו קרא.

הרמתי את עיניי וראיתי את גברת באום, המנהלת. פילסתי את דרכי בין קהל התלמידים הצפוף והתקרבת אליה.

היא רכנה לעברי. "תחליפי בגדים ותחזירי את החליל למקום," היא אמרה לי בשקט, "ולאחר מכן תחזרי מהר לאולם, ותעזרי לנקות את הבלגן לפני נעילת הדלתות למסיבה."

"כן, גברתי."

מזל שהיא לא צעקה את זה בכל החדר. אף אחד לא היה זקוק לתזכורת שאני משתתפת בפרויקט "עובדים-לומדים". בדרכי למלתחה חלפתי על פני אל, שדיברה עם שתיים מחברות התזמורת שלנו.

"תיהני הערב," אמרתי לה.

היא חייכה. "כדאי שתמהרי, כדי שתספיקי להגיע לפני נעילת הדלתות."

ואז היא נענעה את גבותיה.

"הם לא נועלים את הדלתות באמת," השבתי. "זה מסוכן. ומה אם

תפרוץ שריפה?"

היא חרצה לשון בשובבות, ואני הסתובבתי בחיוך והמשכתי ללכת אל המלתחה.

אחרי שהייתי לבושה שוב במדי בית הספר, תליתי את מדי התזמורת ואחסנתי את החליל בלוקר, התחלתי לסגור את הדלת, אבל נעצרתי כשהבחנתי בחטיף הגרנולה.

עיקמתי את שפתיי לצד אחד, משכתי את החטיף מתוך הסרט האדום שהיה קשור לכף רגלה של גודזילה, וברקתי היטב שאין בו חורים או קרעים, כמו שנהגתי לעשות לממתקים בליל כל הקדושים. הוא נראה בטוח.

הרגשתי שהבטן שלי חלולה, ולפתע שוב הייתי רעבה.

תחבתי את החטיף לכיס המרכזי של הסווטשירט השחור שלי.

איפטר ממנו באולם.

טרקתי את דלת הלוקר והתחלתי ללכת, אבל כשהשפלתי את עיניי ראיתי את ההזמנה המקומטת על הרצפה.

השתופפתי, הרמתי אותה, והתבוננתי בה שוב. היא בטח נפלה מהמדים שלי.

לדגע התפתיתי. רציתי להיות הבחורה הזאת. זאת, שהערכ מחכים לה מסיבה ובחורים חמודים, ומוזיקה וחברים.

הערגה לכך שטפה אותי עד שלבסוף חלפה, ותחבתי גם את ההזמנה לכיס הסווטשירט. אזרוק גם אותה, עם חטיף הגרנולה. לפני שמרטין יראה אותה, כמובן.

נחפזתי לחזור לאולם.

"אוקיי, אחת!" בנטלי פוסטר קרא בקול. "שתיים... שלוש!"
כעבור שעה, אולם הספורט היה נקי מכוסות שתייה ומכלי
פופקורן, חומרי הניקוי היו מאוחסנים, הסלים הוגבהו והרצפות
טואטאו במהירות. אחזנו בקצותיהם של כמה מזרונים, ספרנו עד
שלוש ופרשנו אותם על הפרקט במגרש הכדורסל, עם כריות ושקי
שינה ושמיכות.

עד מהרה הרצפה הייתה מכוסה במזרני היאבקות כחולים, והבטן
כאבה לי מריח המבורגרים ונאצ'וס שנישאו מהמטבח.
הצצתי בשעון שהיה תלוי על הקיר. קצת אחרי שמונה.
הרמתי את עיניי ופגשתי את מבטה של המנהלת. "סיימנו?" שאלתי.
"את הולכת?"
הנהנתי.

"אז קדימה, משוחררת," היא אמרה. "שיהיה לך סוף שבוע נעים.
תשמרי על עצמך."

"תודה." התרחקתי משם כשהם גלגלו פנימה מקררים מלאים
בשתייה קלה. "גם לך."
רצתי לעבר המלתחה כדי לאסוף את המדים ואת התיק שלי,
ושמעתי אותה מאחוריי, "תפתחו את הדלתות!" היא קראה למישהו.
ללא ספק, בחוץ התגודדו תלמידים. שקי השינה שלהם היו ארוזים
במכוניות כבר מהבוקר, והם ודאי חזרו למסיבה הסגורה אחרי שהלכו
לאכול בתום המשחק.

דחפתי את הדלתות ונכנסתי לחדר המלתחה בדיוק כשדלתות
הכניסה נפתחו, והקהל נהר פנימה.
"סקוט!" באום צעקה.
עצרתי והסתובבתי.

היא עמדה עדיין במקום שבו השארתי אותה, דיברה אל תוך
מכשיר קשר, ואז מיקדה בי את תשומת ליבה. "המאמנת דורן נמצאת
בכיתה שלה למעלה." היא אמרה. "היא רוצה לראות אותך לפני שאת
הולכת."

היססתי לרגע ונאנחתי. "אוקיי," השבתי בצעקה והסתובבתי,
דחפתי את הדלת בחוזקה ויצאתי.
הייתי מוכרחה לצאת מכאן. החושך ירד, גוועתי ברעב, והדלתות

לא באמת יינעלו למשך כל הלילה בזמן המסיבה, נכון? הייתי בטוחה למדי שזה לא חוקי, אבל עכשיו כבר לא ידעתי.

דילגתי על עצירה ליד הלוקר שלי, הדפתי את הדלתות ויצאתי מהמלתחה אל המסדרון, עוברת בין התלמידים שניסו להיכנס לאולם הספורט. פניתי שמאלה ורצתי במעלה המדרגות החשוכות, וקולות צעדיהם וצחוקם הלכו ונעלמו ככל שהרחקתי.

גברת דורן לא הייתה רק מאמנת השחייה, היא גם לימדה ביולוגיה בקומה השלישית. אבל ביולוגיה למדתי לפני שנתיים. מה היא רוצה? האם זה קשור לפרישה מנבחרת השחייה?

דמי קפא מרוב פחד. היא ידעה שמשהו לא מסתדר עם סיבת הפרישה שלי. יכולתי לראות את זה על הפנים שלה.

כשהגעתי לקומה העליונה, לפתי את הידית ופתחתי את הדלת בכוח, נכנסתי לקומה השלישית הדוממת, והבטתי סביב.

חוץ מהפנסים שזהרו בחוץ, לא דלק כאן אור, וטיפות גשם זעירות ניתכו על החלונות שהשקיפו על החצר למטה. נהדר. עכשיו אירטב בדרך הביתה.

הדלת נסגרה מאחוריי, ולפתע היה נדמה שהמסיבה הסגורה רחוקה מאוד.

"המאמנת?" קראתי בקול, והלכתי לאורך המסדרון לעבר הכיתה שלה.

התקרבתי אל הדלת ועצרתי להציץ פנימה. כיסאות הונחו הפוכים על שולחנות העבודה הארוכים והשחורים, וכשהבטתי על השולחן של המורה, ראיתי שהמחשב שלה כבוי והכיסא שלה היה צמוד לשולחן, חושך מוחלט שרר בכיתה.

"המאמנת?" אמרתי בקול רם יותר. "זאת אמורי סקוט!"

פסעתי בחזרה אל המסדרון, הסתובבתי והבטתי סביב. "הלו?" אבל לא נשמעה כל תשובה.

התחלתי לרוץ במסדרון, הצצתי לחדרי כיתות שחלפתי על פניהם, אבל כולם היו חשוכים וריקים מאדם. כל התלמידים היו בבית או בקומה הראשונה.

המשכתי מעבר לפינה ופניתי גם בזאת שאחריה, עד שהגעתי לחדר המורים וראיתי שהדלת פתוחה מעט.

הלכתי לעברה ופתחתי אותה עוד קצת. "הלו?" אמרתי. "המאמנת, את כאן?"

השערות בזרועותי סמרו כולן, וכל מה שהצלחתי לראות היה חשכה. מה הקטע?

ואז, לפתע, צללית נעה על הקיר מולי, ונשימתי נעתקה. בלעתי רוק. "המאמנת?" אמרתי בקול חנוק.

הגשם נקש על החלונות מאחוריי, וידעתי שמישהו נמצא בחדר. כמעט פתחתי את הדלת בדחיפה, אבל מי שהיה שם שמע אותי. ולא הגיב.

לעזאזל עם זה. ניסיתי לפגוש אותה. היא יכולה לדבר איתי ביום שני.

יצאתי משם והתחלתי לרוץ לקצה המסדרון, ושם השלכתי את גופי על הדלת המוליכה לגרם המדרגות השני. אבל הדלת לא זזה.

אחזתי במוט ודחפתי שוב, והדלת היטלטלה אבל לא נפתחה. "לא, לא, לא..." דחפתי שוב ואז ניסיתי דלת אחרת, נהמתי ובעטתי בה. "הם לא באמת נועלים את הדלתות," לגלגתי על עצמי. שיט!

חזרתי בריצה בדרך שבה הגעתי, חלפתי במהירות על פני חדר המורים ומי שעשוי להיות שם, והתקדמתי שוב לעבר המעבדה, חלפתי על פניה וניסיתי לפתוח את הדלתות שדרכן נכנסתי כשהגעתי. טלטלתי את הידיות, משכתי ודחפתי, אבל הן לא נפתחו. לעזאזל! הן ננעלו מאחוריי באופן אוטומטי, או...?

נדתי בראשי, כדי לא לחשוב על האפשרות השנייה. החלקתי את ידי אל כיס הסוויטשירט, אבל כשהוצאתי את החפצים מתוכו, כל מה שהחזקתי בידי היו חטיף הגרנולה וההזמנה למסיבה. "איפה הטלפון שלי?"

התנשמתי בכבדות ושערי דגדג את אפי, כשניסיתי לארגן את המחשבות.

הלוקר שלי. השארתי את הטלפון בתרמיל שבתוך הלוקר. ממילא לא יכולתי להתקשר הביתה. עדיין לא. מרטין היה המוצא האחרון.

יכולתי להתקשר למשרד.

או לא.

עצמתי את עיניי. "שיט." אפילו לא ידעתי מה מספר הטלפון שלה. לא ידעתי אף מספר. חברה הייתה יכולה להועיל עכשיו, לוזרית. בכיתה היה מוכרח להיות טלפון שמאפשר חיוג מהיר לתלמידי הכיתה או למשרד הקבלה. בבקשה, בבקשה, בבקשה, שמישהו יהיה שם.

מיהרתי לחזור אל מעברת הביולוגיה, הדפתי את הדלת הפנימית, חטפתי את השפופרת מהקיר ומצמצתי מול לוח המקשים.

לא ראיתי כלום. לחצתי על מתג החשמל.

אבל לא קרה דבר. "מה?" התנשפתי בקול, מבולבלת.

הרמתי והורדתי את המתג עוד מספר פעמים, הרמתי את מבטי אל המנורות בתקווה לראות בהוב, אבל כלום. החדר היה חשוך.

חשקתי את שיניי והידקתי את ירכיי, הרגשתי שאני עומדת להשתין במכנסיים. שוב הגבהתי את משקפיי על אפי והתאמצתי לראות מה כתוב בלוח המקשים.

לפני שהספקתי לחייג משהו נציץ משמאלי, וכשהבטתי על הרצפה, ראיתי טביעת אצבע גדולה ורטובה.

עצרתי את נשימתי ועקבתי אחר העקבות, אבל הן נעלמו מחוץ לדלת ובמסדרון.

הסתובבתי בחדות, וכשראיתי את החלון הפתוח בצידו השני של החדר, ואת הגשם שניתך על הגג בחוץ וניתז על אדן החלון, הפלתי את הטלפון מידי.

הרגע הייתי שם, כשחיפשתי את דורן. החלון הזה לא היה פתוח.

הטלפון נפל וחזרתי אל המסדרון, ופקחתי את עיניי לרווחה.

"זה לא מצחיק!" נבחתי. "ואני לא פוחדת!"

הפניתי את ראשי ימינה ושמאלה, והמשכתי לסגת לעבר קיר החלונות שהקיף את הקומה השלישית, כשאני מציצה מעבר לכתפי כדי לראות אם אצליח לסמן למישהו שנמצא בחצר.

אבל לא היה אף אחד למטה. רק חושך וגשם ועצים.

מישהו ניתק את זרם החשמל. הדלתות היו נעולות פתאום. מישהו

ניסה לשגע אותי, כנראה אותו אחד ששלח לי את ההזמנה למסיבה.

פאקינג ויל גרייסון.

הזדקפתי, והבטתי ימינה ושמאלה. "מאוד מחמיא לי שאין לך שום דבר יותר טוב לעשות עם הזמן שלך," סיננתי. "קדימה. אני כבר כמעט מתרגשת. בוא נלך."

זה היה מטומטם. היו דברים שהייתי צריכה לעשות. הייתי צריכה ללכת הביתה.

אבל לא. כולם עמדו לרשותם כשהם רצו לצחוק על חשבונם של אחרים. זמנם של האחרים לא היה חשוב.

"אתה חושב שאתה יכול להפחיד אותי?" אמרתי, וכבר לא צעקתי, כי ידעתי שהוא קרוב אליי. "אתה משעמם."

לא ידעתי בכלל איך להילחם או להגן על עצמי, אבל ידעתי שכלום לא הפתיע אותי.

אולי לא אנצח, אבל לא אצרח.

רצתי בחזרה אל מעבדת הביולוגיה, הושטתי את ידי, מיששתי סביב המשקוף וחיפשתי את השפופרת שהשארתי מתנרנדת, אבל תפסתי רק אוויר. כשחיפשתי את הטלפון בטפיחות על הקיר והרמתי את מבטי, ראיתי שהשפופרת והחוט נעלמו.

מה? ליבי החסיר פעימה. לפני רגע היא הייתה אצלי ביד.

סרקתי במהירות את החדר, וידעתי שמישהו נמצא שם. ניסיתי להבחין בו באחת מהפינות האפלות, או בעיניו המציצות מבעד לאחד ממדפי הספרים...

אולי את המסכה האדומה של מייקל קריסט, כתפיו הרחבות של קאי מורי, הגיחוך המטופש של דיימון טורנס, או הסוּוט־שירט השחור עם הכובע, של ויל גרייסון.

אבל לא נשארתי כדי לגלות. הסתלקתי ורצתי שוב לעבר חדר המורים, נכנסתי אל שירותי הבנות, קפצתי על הרדיאטור ופתחתי את החלון. הרמתי את חלקו העליון, הוצאתי את ידי ותחבתי את ראשי החוצה.

ניסיתי להרים את עצמי, אבל רגליי כשלו כשניסיתי לדחוף את עצמי גבוה יותר, הגב שלי כאב והשרירים בבטני שרפו מהמאמץ.

אם הזרועות החלשלושות שלי היו יכולות להניף משהו כבר יותר מאוכמנית, זה היה יכול להיות נפלא. אלוהים, הייתי פתטית.

נאנקתי והשתמשתי בכל פירור של כוח כדי למשוך את עצמי מעלה, אבל אז שמעתי משהו והפסקתי.

הבטתי מעבר לגג אולם הספורט, וראיתי את מייקל קריסט עומד במגרש הכדורסל בחוץ, מכדרר וקולע לסל בגשם.

הוא היה בחוץ.

הוא לא היה בפנים.

כולם בחוץ? אם כן למעלה לא היו הפרשים שניסו להפחיד אותי למוות, אז מי...?

לפתע דלת השירותים חרקה מאחוריי, ולא ידעתי אם מישהו יוצא או נכנס, אבל הזדחלתי לאחור, ירדתי בקפיצה מהרדיאטור, והסתובבתי במהירות כדי לעמוד מול מי שזה לא היה.

הדלת התנדנדה ונסגרה, ואיש לא היה שם מולי, אבל אז פילחה את הדממה נקישה, ועיניי זינקו אל דלת התא.

הדלת הסגורה.

מישהו נמצא כאן. מישהו...

לא יכולתי לבלוע רוק.

אם אלה לא ויל והחברים שלו, זה כבר משהו אחר לגמרי.

רצתי וחלפתי על פני התא, הדפתי את הדלת ומיהרתי החוצה, אל המסדרון, רצתי לעבר מעבדת הכימיה. אם יש שם חלון כמו במעבדת הביולוגיה, אוכל לזחול החוצה, אל הגג – לנופף, לצרוח לעזרה, מה שלא יהיה. בחוץ אהיה בטוחה יותר מאשר להיתקע כאן עם אלוהים יודע מי.

צחוק התגלגל ממקום כלשהו והדהד במסדרון, והבחנתי בטביעות רגל רטובות נוספות, אחדות מהן הובילו בחזרה אל השירותים שבהם הייתי, ואחרות נעו במקביל אליי.

העפתי מבט מעבר לכתפי, וראיתי צל כהה נע מבעד לזוגיות במסדרון השני, ואת דלת השירותים נפתחת בתנופה, ודמות נוספת מגיחה.

בטני התהפכה. מה קורה כאן?

דהרתי אל מעבדת הכימיה וסגרתי את הדלת, נעלתי אותה, ומשכתי מטה את הווילון.

גשם ירד מכל עבר, הכה בגג וחבט בחלונות, אבל בפנים שמעתי אותו חזק יותר.

כיווצתי את עיניי.

הוא נשמע ממש חזק. בדיוק כמו במעבדת הביולוגיה.

הבטתי מעבר לכתפי וראיתי שגם כאן אחד מהחלונות היה פתוח – הגשם נותר על הגג בחוץ, והרטיב את הדלפק שנמתח לאורך הקיר. כשהשפלתי את עיניי אל הרצפה, ליבי שקע למראה טביעות רגל רטובות נוספות.

אלא שהפעם, הן לא יצאו מהחדר. עקבתי אחריהן סביב השולחנות והלכתי לעבר ירכתי החדר, אבל כשהן נעלמו בפינה האפלה, עצרתי במקומי.

ניסיתי לשאוף אוויר, אבל לא יכולתי להפסיק לרעוד.

חטפתי זוג מלקחיים מהמגש שהיה מונח על השולחן, החזקתי אותם באגרופי, ואחר כך לקחתי גם בקבוקון, התחלתי לסגת ושיגרתי אותו אל הפינה.

הבקבוקון התנפץ על מדף הספרים, החטיא את הפינה במרחק רב, כי אני גרועה, ועכשיו הרמתי כוס מדידה והשלכתי אותה עליו – מי שזה לא היה – והפעם פגעתי בקיר.

המשכתי, והפעם התחמשתי בגליל מדידה, אבל אז...

הוא פסע החוצה, דמותו הכהה הייתה איכשהו גדולה מכפי שציפיתי.

פסעתי צעד לאחור אבל פלטתי נשיפה והרמתי את מבטי.

ג'ינס, ברדס שחור, ומסכת פיינטבול לבנה, עם פס אדום לאורך צידה השמאלי.

ויל.

כמעט נרגעתי. אבל אז השפלתי את מבטי והבחנתי בכפפות. עור שחור. הוא קפץ את כפות ידיו לאגרופים, ועור הכפפות נצץ באור הירח כשמתח אתן, והן התחככו והשמיעו קול דמוי יבבה.

שלחתי מבט אל הדלת, אבל לא היה סיכוי. קאי ודיימון, הנחתי, עדיין היו אי שם בחוץ.

נעצתי מבט בוויל, שהתקדם אליי בצעד איטי.

"אני לא מפחדת," אמרתי.

הוא הטה את ראשו.

"אני מעוצבנת." הידקתי את האחיזה בכלי הנשק שהיו בידיי.
 "עכשיו אצטרך ללכת הביתה בגשם."
 השלכתי את גליל המדידה לעברו וכמעט פגעתי בו, אבל הוא שלח
 את ידו והרחיק אותו בחבטה לפני שפגע בפניו.
 הגליל התרסק על הרצפה, ואני הלכתי לאחור, וכשהוא התקרב,
 חטפתי בקבוקון נוסף מהשולחן.
 "אם יש לך בעיות עם אח שלי, תפנה אליו כדי לפתור אותן. אל
 תהיה פחדן."

הוא צעד לעברי, ואני השלכתי את הבקבוקון. הבקבוקון פגע לו
 בחזה אבל לא נשבר, אלא התגלגל על הרצפה, עד שהזכוכית התנפצה
 לבסוף.

הוא פסע קדימה, השברים נסדקו תחת נעליו, והסתכלתי עליו
 כשהניח את ידו העטויה בכפפה על שולחן המעבדה השחור, מחליק
 אותה על המשטח העליון כשהוא ממשיך לנוע.
 הלב שלי הלם בחזה, בטני התערבלה מרוב פחד שהשתרש בי,
 וכשהרמתי את מבטי אל פניו, בקושי אפשר היה לראות את עיניו
 שהציצו מבעד לחורים הקטנים במסכה.

עצרתי, ולפתע הייתי אבודה בחלל הריק.
 הוא התקדם עוד צעד, וליכי הזדעזע, וכל גופי התחמם.
 ובכל זאת, לא זזתי.

לא יכולתי.

צעד נוסף. הוא כמעט הגיע אליי.

למה אני לא זזה?

עם כל שנייה חולפת הדופק שלי האיץ עוד יותר, והתחושה כמעט
 גרמה לי לחייך, כי די אהבתי את זה.

משהו נבנה בתוכי, לבנה אחר לבנה עד שהפכתי לחומה, ובכל
 שנייה שחלפה כשעמדתי שם, החדר התחיל להסתחרר סביבנו יותר
 ויותר, כמו בסערה.

והוא ואני היינו עין הסערה.

מה אני עושה? אולי זאת לא בדיחה?

רק עוד שנייה. רק שנייה אחת נוספת. רציתי שזה יימשך.

בכל רגע שחלף, הריאות שלי התאמצו להשיג אוויר, ורצייתי שהוא יתקדם רק צעד – רק עוד אחד – שיהיה קרוב יותר אליי. עד ש... עד שהוא היה שם, במרחק שני סנטימטרים מגופי, הוא השפיל אליי את עיניו – קרוב כל כך, שאם הייתי מסתובבת ומזנקת משם, לא היה לי סיכוי להימלט.

הבטן שלי התערבלה וברכיי רעדו. ניסיתי לבלוע רוק, אבל לא הצלחתי. "זה השלב שבו אני מצחקקת בעצבנות?" ניסיתי להישמע קשוחה, אבל ללא הצלחה. "או מתחננת?" הוא הטא שוב את ראשו הצידה, כאילו בחן אותי. אילצתי את עצמי לחייך, אף על פי שידיי רעדו מפחד. "תפסיק, אתה מפחיד אותי," חיקיתי את אחת מבובות הברבי שיצאו איתו. "הו, לא! מה אעשה? אל תהיה קשה איתי, אבאל'ה." עפעפתי לעברו. "אבל אני חייבת להודות, אני אוהבת שאתה קשה איתי. כל כךךךךך קשה." גנחתי, למען הסדר הטוב. אחר כך מחקתי מעל פניי את הגיחוך והרמתי גבה. לזה הוא ציפה ממני?

"אתה... לא מפחיד אותי," חזרתי ואמרתי. הושטתי את ידי, אחזתי בערכת מבחנות, שלחתי את ידי לאחור והשלכתי אותן מבעד לאחד החלונות. נהמתי כשהן התעופפו דרכו והתנפצו, וקיוויתי שהזכוכית תיפול על הצוהר שבג אולם הספורט מתחתינו ותתריע בפני מישו שאני כאן, למעלה. קול הגשם מילא את החלל אפילו יותר, האוויר הצונן חדר פנימה והרוח פרעה את שערי. הרמתי את מבטי, הבטתי באיום בעיניו, וקיוויתי שהצלחתי, ושהוא יפסיק. אבל הוא רק השפיל אליי את מבטו. ואז, כאילו נענה לאתגר, הוא שלח יד והעיף לרצפה ארונית מלאה במבחנות, בקבוקונים ומשפכים. הכול התרסק ברעש שהכאיב לאוזניי, אבל לא הנדתי עפעף. הושטתי את ידי אל ארונית נוספת, משכתי אותה לרצפה, וכל הצלוחיות והמכלים שהיו עליה התנפצו בינינו, כשאני פסעתי לאחור והוא התקדם. הוא חלף על פני שולחן העבודה הבא, הושיט את ידו שמאלה

והפיל לרצפה את ערכת הכימיה, ואני שלחתי את ידי ימינה ומשכתי ערכה נוספת שניצבה בינינו, כשהוא ממשיך ללכת לעברי והזכוכית נסדקת תחת רגליו.

הגברנו את הקצב, הוא הפיל משמאל ואני מימין, ערכות מתכת נפלו בנקישה על הרצפה בינינו, ומילאו את החדר בעוד ועוד כאוס. שמאל, ימין, שמאל, ימין. המשכנו כך, כשהוא הולך ומתקרב אליי במהירות, ואני כושלת לאחור ונאחזת בערכה שהייתה מונחת על השולחן הבא, אבל לפתע הרגשתי שבטני מתמלאת במשהו, שרירי נמתחו והתחלתי לחייך.

הוא נע לעברי ואני צעדתי לאחור, מעדתי ואיברתי את שיווי המשקל. נפלתי לאחור, אבל הוא בא בעקבותי, ידו הקיפה את מותני בדיוק בזמן, וידו השנייה נתמכה בשולחן. הבטתי מעבר לכתפי וראיתי רסיסי זכוכית במקום שבו הייתי אמורה לנחות.

סובבתי שוב את פני ונעצתי מבט בעיניו, ואצבעותי ננעצו בכתפיו. ואז הרגשתי את זה. את החיוך שהיה עדיין מרוח לי על הפנים. חייכתי. קצת. שיט.

הפסקתי לחייך לאט, אבל לא יכולתי להוריד ממנו את העיניים. חשתי שטופת אשמה על הבלגן שעשינו, ידעתי שלא אוכל לשלם על הנזק, אבל הדאגה חלפה במהירות כשם שהופיעה, כי הרגשתי רק מה שקרה כאן ועכשיו.

הגשם והרוח נשבו בחדר, ובידיים רועדות הרמתי את המסכה מעל פניו, והפלתי אותה לרצפה.

הוא רק אחז בי כשהחלקתי מעל ראשו את הברדס והבטתי בעיניו הירוקות.

"לא התכוונתי להפחיד אותך," ויל אמר, והגשם נצץ על פניו ושערו הרטוב. "רק רציתי לראות משהו."

נעצתי בו מבט, כי למרות כל מאמציי, לא הצלחתי לדבר. לא ידעתי מה לא בסדר איתי, אני...

רציתי ללכת, אבל...

לא רציתי להסתלק.

אהבתי את זה.

התפתלתי וחילצתי את עצמי מאחזותו, כשלתי לאחור ונחתי על ידיי, הרחק משברי הזכוכית. חיוך האיר את עיניו, וגם הוא השתופף על ידיו וברכיו, והביט בי בשובבות.

הלב שלי שוב דהר כששמעתי זכוכית נשקת תחת כפות ידיו, ובליל להוריד ממנו את העיניים זוהי לאט לאחור כשהוא התקדם לעברי. אבל בדיוק באותו רגע הוא נע במהירות האור, התגלגל ממש עליי, ואני פלטתי צווחה וזינקתי על רגליי, וגם הוא עשה כך, אבל לפני שהספקתי לברוח, הוא התנפל עליי והצמיד אותי לקיר.

התנשפתי בכבדות וניסיתי למחוק את החיוך מפניי, אבל לא יכולתי להתאפק ופלטתי צחוק קטן. הלב שלי הלם כל כך מהר. גופו נצמד לגופי, והרגשתי את עיניו נחות עליי כשהנמיך את סנטרו ואפו וכמעט חיכך בו את אפי.

"ת... ת... תתרחק ממני," גמגמתי, והתאמצתי לא לפרוץ בצחוק. טיפת זיעה גלשה מטה על גבי, תחושת גופו על גופי הפכה את הנשימה לבלתי אפשרית.

הוא אחז את סנטרי בידו, הרים את פניי, וניסה לגרום לי להסתכל עליו.

חומו אפף אותי, והדופק בין ירכיי פעם.
לא רציתי שילך לשום מקום.
ושנאתי את זה.

מצמצתי ובלעתי את הגוש בגרוני, הרמתי את עיניי והסתכלתי בעיניו במבט קשוח. "אתם כולכם שמוקים," אמרתי ולפתי את ידו. "אתה משעמם וצפוי, ואולי החרא הזה עובר על כולם, אבל לא עליי." הסרתי את אצבעותיו מסנטרי, דחפתי אותו בחזה ופסעתי לאחור. הוא לא רצה אותי. הוא רצה לנצל אותי, ולא משנה כמה רציתי להתענג על פנטזיה כיפית ומרגשת, אני אשלם את המחיר מאוחר יותר. לא הוא.

להכניס אותי למיטה, בשביל הצחוקים שהוא ישמע כשיספר לכולם איזה זיון עלוב הייתי, או כדי להשוויץ בפני אחי שהוא גרם לי לפתוח את הרגליים – אלה היו הדברים היחידים שעניינו אותו.

לא. הוא לא ינצח.

"פתח את הדלתות," אמרתי.

אבל הוא רק הביט בי לרגע, ובמקום ללכת לעבר המסדרון ואל הדלת שהובילה אל חדר המדרגות, הוא הלך אל קיר החלונות, שם הרוח והגשם חדרו מבעד לזכוכית השבורה.

"פתח את הדלתות," חזרתי ואמרתי, הולכת לעברו.

"למה?" הוא שאל.

הזעפתי פנים. "למה?"

מה זאת אומרת, למה?

"לא התכוונתי להפחיד אותך," הוא אמר, והביט על הגשם שחבט

בגג, "אבל למה לא?"

"מפלצות אמיתיות לא צריכות מסכות, ויליאם גרייסון השלישי,

השבתי. "הן נראות כמו כולם."

הוא המשיך להביט בגשם, אבל לא ענה.

"עכשיו פתח את הדלתות." הסתובבתי. "אתה פתטי, ובזכות לי

את הזמן."

הלכתי אל עבר דלת הכיתה, אבל אז שמעתי את קולו מאחוריי.

"לא ייתנו לך ללכת הביתה במזג אוויר כזה."

"הם לא יכולים לעצור אותי."

"אני לא אתן לך ללכת הביתה במזג אוויר כזה," הוא הבהיר. "את

ישנה כאן הלילה."

שלחתי אליו מבט מעבר לכתפי, והנחתי את ידי על ידית הדלת.

"תכריח אותי."

ולפני שהספקתי אפילו לסובב את הידית, הוא הכניס את ידו לכיס

והוציא את הטלפון שלו, מקיש על המסך.

"תפסיק, אתה מפחיד אותי," אמרתי בהקלטה. "מה אעשה? אל

תהיה קשה איתי, אבא'ה."

הפסקתי לנשום לרגע, וכל השרירים בגופי רפסו. ידי נשמטה

מהידית.

"אבל אני מוכרחה להודות, אני אוהבת שאתה קשה איתי. כל כך

קשה."

עצמתי את עיניי ושמעתי את עצמי גונחת בטלפון. שיט.

הסתובבתי ונתקלתי בחיוכו הזחוח, וידעתי שהוא הקליט את המתיחה שלו. הם תמיד תיעדו את השטריות המטומטמות שהם עשו בטלפון האידיטי שלהם.

כמעט יצאתי משם. כפות רגליי כמעט עשו את הצעד, אבל הם היו עלולים לפרסם את זה באינטרנט, רק בשביל הקטע. אחי יתעצבן, כי הוא ירקח סיפור שיתאים למה שהוא ידמיין שמתרחש בהקלטה הזאת. לא הזיז לי, כי כבר הייתי רגילה.

אבל אז ויל אמר, "הדלתות לא נעולות. צאי, תיקחי לך פיצה." והוא הרים את המסכה שלו מהרצפה. "אנחנו ננקה כאן."

הבטתי בהיסוס על כל הזכוכיות השבורות סביב, והבנתי כמה אסתבך אם אחי יגלה שעזרתי ליצור את הבלגן הזה. אומנם במידה מסוימת הגנתי על עצמי, אבל לא רציתי שיהיה לו מושג כלשהו מה קרה כאן למעלה, מפני שהוא יאשים אותי.

מצמצתי. בסדר.

יצאתי ומיהרתי לאורך המסדרון ויצאתי מבעד לדלתות שהובילו אל חדר המדרגות.

אני צריכה להיות בבית. אני צריכה להיות עם סבתא.

הוא רק רצה לשחק בי, כדי להוכיח שהוא יכול.

אבל... לילה מחוץ לבית היה אירוע נדיר. לפחות אוכל להיות רגועה מהדיעה שמרטין לא נמצא כאן. יש לי אוזניות וספר. ולמרות זאת, לא התכוונתי לתת לוויל הזדמנות נוספת. נראה אותו מנסה.

בעטתי באבנים כל הדרך בחזרה אל אולם הספורט, התעלמתי מהפיצה והתיישבתי על אחד הספסלים ביציע.

הדלקתי את הטלפון שלי, אחרי שלקחתי אותו, לחצתי על האפליקציה וניסיתי להמשיך לקרוא בספר הלילה הנצחי, כשמסביבי המוסיקה והפעילות נמשכו.

אבל כעבור עשר דקות, עדיין לא הצלחתי לקלוט את הפסקה. ולבסוף, כשהוא והחברים ירדו שוב, שכחתי את הספר ורק חיכיתי שיבוא וינסה לעשות משהו.

ידבר איתי. יעצבן אותי. יתגרה בי.

אבל לא.

הוא הניח לי.

לרגע היססתי, והרגשתי מעט מבולבלת. ציפיתי שהוא ינסה לעצבן אותי או ייאלץ אותי להשתתף במשחק חפש את המטמון שבו הם שיחקו או משהו כזה. אבל הוא רק השאיר אותי לשבת שם, הדקות נמתחו לשעה, והשעה לשעתיים.

בריוק כמו שחשבתי. להוכיח שהוא יכול... מנהלת התזמורת צלצלה לאחי ושאלה אם אוכל לעבור הלילה שעות נוספות ולעזור במטבח. ולאחר מכן אישאר לישון שם, כי כבר יהיה מאוחר מדי ללכת הביתה. מרטין ודאי הסכים מפני שזאת הייתה "עבודה", אבל לרגע לא עלה בדעתי שהמנהלת המציאה את השקר בעצמה. כי לא עזרתי במטבח בכלל.

רק ישבתי שם, וניסיתי לקרוא בטלפון שלי. ויל שלח אליי מבט מדי פעם, בזמן שבילה עם החברים שלו או רקד סלואו עם מישהי, מוודא שאני נמצאת עדיין במקום שבו השאיר אותי. הוא פשוט אהב לגרום לי להזיע. זה היה כל העניין. שליטה.

אבל לפתע האורות התעמעמו, ויל דחף אותי לעבר שק השינה שלו, שהונח באמצע בין מייקל, קאי ודיימון. נאנקתי. אני באמת חייבת להיות כאן? "קחי את זה." הוא דחף אותי שוב, ומעדתי. "חם לי מספיק גם בלעדיו."

ממש אכפת לי מהנוחות שלך. בחיך. הוא נשכב על המזון הסמוך לשק השינה שלו – שחור עם גימור משבצות בשחור ואדום – ואני עמדתי שם, בפנים כעוסות. בלי לחלוץ את נעליי נכנסתי לשק השינה, וראיתי את קריסט ששכב מימין אליי, את טורנס, ששכב לרגליי, ואת קאי מעליי. מייקל פשט את הטישירט שלו, פלג גופו העליון השזוף והארוך נפרש לידי, כאילו לא ידע שעל אף שהמקום סגור, אנחנו עדיין במקום ציבורי. סובבתי במהירות את פניי, ולחיי התלהטו.

זוהי מעט כלפי מעלה, לעבר קאי – הבטוח מבין כולם – אבל

מישהו לפת את כף רגלי ומשך אותי בחזרה למטה. הצצתי לעבר ויל, אבל הוא רק חיך לעצמו כשהאורות באולם כבו וכולם התמקמו, צחקוקים פילחו את האוויר, והמלווים סיירו בין כולם כדי לוודא שאף אחד לא נוגע במישהו אחר. כן, בואו ננעל יותר ממאה מתבגרים הורמונליים במקום אחד. איזה רעיון מטופש.

הבטן שלי גרגרה, וכשהצצתי אל ויל ראיתי את עיניו עצומות ואת זרועו תומכת בראשו ככרית, ושפתיו היו מעוקלות בחיך.

הוא שמע את הגרגור. כשישבת על הספסל קודם מישהו הביא לי פיצה – אולי בהוראתו של ויל – אבל אמרתי לו ללכת להזדיין.

עכשיו התחרטתי. לא אכלתי כבר יותר מעשרים וארבע שעות. הדקות חלפו, קולות הפטפוט הלכו ודעכו, וברייס התחיל לנחור בצידו השני של האולם. אריון אשבי ניסתה את עיניה במסכת השינה שלה והיו תלמידים שהרכיבו אוזניות יקרות כדי לאטום את הרעש.

הייתי רעבה מכדי לישון, וחטיף הגרנולה קרא לי מתוך הכיס. הסבתי את ראשי והבטתי על ויל. שערו התייבש, ואף על פי שמעולם לא ראיתי אותו פרוע כל כך, הוא עדיין נראה טוב, כי הוא נולד ככה. גבות חומות וחמורות סבר, אף חד אבל שפתיים רכות, והעיניים היפות ביותר שראיתי, מאחורי העפעפיים הישנוניים והריסים הארוכים.

למה בחורים כל כך מתוקים אף פעם לא יכולים להיות נחמדים? מצמצתי והשפלתי את מבטי. טוב, הוא נתן לי את שק השינה שלו. וככל הנראה גם את חטיף הגרנולה ואת גודזילה, על אף שהוא פרץ ללוקר שלי כדי להשאיר אותם שם.

"אז מה ניסית לעשות?" שאלתי בשקט.

"מתי?"

הרמתי את מבטי וראיתי שעניו עדיין עצומות. "כשהיניו למעלה, אמרת שלא ניסית להפחיד אותי," אמרתי. "אז מה ניסית לעשות?" הוא היסס לרגע, והחזה שלו עלה וירד בנשימות יציבות. "רצייתי לראות אם תאהבי את זה," הוא לחש.

אם אהבתי מה? אותו?

את המרדף? את הסכנה? את הסיכון?

אז לא.

אבל לא התאפקתי ושאלתי, "ו... לאיזו מסקנה הגעת?"

קצה פיו התעקל בחיך, אבל הוא לא פקח את עיניו, ולא ענה.
 "לכי לישון."
 הסתכלתי שוב על התקרה וראיתי שהגשם עדיין מכה בצוהר.
 הוא צריך להניח לי. פשוט לוותר. אם הוא ימשיך להציק לי,
 אעשה משהו טיפשי, הרגשתי שזה מתקרב.
 לפתי את שק השינה באצבעותיי.
 היו רגעים שבהם רציתי לעשות משהו מזעזע. זאת אומרת, בטח,
 רציתי חבר. רציתי ליהנות.
 אבל לא יכולתי להכניס מישהו אל תוך חיי. הם היו סיוט, והייתי
 צריכה לשמור על קור רוח למען סבתא.
 לך להציק למישהי אחרת, ויל גרייסון. אני לא רוצה את תשומת
 הלב שלך.
 לא הצלחתי להתאפק ושוב הסכתי את ראשי וראיתי את המבט על
 פניו כשישן.
 את צווארו שנראה כל כך חלק ורך, ואת מה שהיה קורה במעבדת
 הכימיה למעלה, אם לא הייתי דוחפת אותו מעליי.
 הייתי מתחרטת, אבל גם הייתי אוהבת את זה, אני חושבת.
 הבטתי בריסיו, ובאופן שבו הם היו תלויים על העור מתחת לעיניו.
 עיניי צרבו מדמעות שלא הסכמתי לשחרר.
 אני מניחה שהבנתי שאנשים מניחים לעצמם להיות מנוצלים,
 אפילו רק ללילה אחד, כדי לא להיות לבד לשם שינוי.
 הסתובבתי על הצד והסתכלתי עליו ישן, אבל אז עיני קלטה משהו,
 וכשהבטתי מטה ראיתי את דיימון שוכב על הבטן ומביט בי. ראשו נח
 על ידו ומבטו היה חד, והוא הרים את אצבעותיו והעביר את אגודלו
 לרוחב גרונו, בלי למצמץ אפילו פעם אחת.
 למראה הזעף הקל בעיניו, הידקתי עוד יותר את אחיזתי בשק
 השינה.
 התגלגלתי לצד השני וחזרתי לבהות בתקרה, קלטתי את המסר. את
 לא מיוחדת, אז אל תתבלבלי, ילדונת.
 הכנסתי את ידי לכיס וסגרתי את אגרופי על חטיף הגרנולה.
 אבל כבר לא הייתי רעבה.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן